

வாக்களித்தபடி அவனோடு பொழுதைக் கழிக்கவும் செய்தான்.

சில சமயங்களில் சீட்டோ கேரமோ விளையாடிக்கொண்டு இருக்கும்போது விளையாட்டை நிறுத்தி விட்டு அவள் கையைப் பற்றி "பவானிம்மா நீ மட்டும் இல்லையென்றால் நான் என்ன கதியாகியிருப்பேனோ? என்னைக் காப்பாற்ற வந்த தெய்வம் நீ" என்று சொல்லி பற்றியிருந்த கையைக் கண்ணில் ஒத்திக் கொள்ளும் போது பவானிக்கு எப்படியோ இருக்கும்.

அன்னியரைத் தொட்டுப் பழக்கம் இல்லாததால் தன்னிச்சையாக இழுத்துக் கொள்ள முயலும் கைகளைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு அசையாமல் உட்கார்ந்து இதமாக ஏதாவது சொல்லுவாள்.

"எப்படியும் உங்களுக்குத் திருந்த வேண்டும் என்கிற எண்ணம் இருக்கிறதே. அதுவே உங்களை நன்றாக ஆக்கிவிடும். அனாவசியமாக மனதை அலட்டிக் கொள்ளாதீர்கள்" என்று ஆறுதலாகப் பேசுவாள்.

"நன்றாக ஆகித்தான் தீர வேண்டும். எவ்வளவோ ராகிவிட்டது. இன்னும் மிச்சம் மீதிக் குறைபாடுகளைப் போக்குவது உன் கையில் தான் இருக்கிறது. என் நல்ல வாழ்வுக்கு நான் உன்னைத்தான் முழுக்க முழுக்க நம்பியிருக்கிறேன்."

கடவுளை நம்புகிற மாதிரி இப்படி முழுமையாக அவளை நம்பியிருப்பவனைக் கைவிட்டு விட்டுப்போக வண்டுமா.

முகம் இறுக. "என்னால் ஆன உதவியைச் செய்ய, நான் குதாளும் பின் வாங்கவே மாட்டேன்" என்றாள் பவானி.

"அம்மாவுக்குக் கொஞ்ச நஞ்சச் சொத்து இல்லை. பவானி. ராடிக்கணக்கில் இருக்கிறது. அம்மா, எளிமையாக நப்பதைப் பார்த்துப் பெரிதாக ஒன்றும் இல்லை என்று சாதாரணமாக என்னி விடாதே" என்றாள் ஒரு தரம்.

"சாதாரணமாகவா? நான் ஒரு போதும் அவர்களைச் சாதாரணமாக எண்ணியதே இல்லையே. உண்டு உறங்குவதையே சிரமமாக உணர்ந்த என் தந்தையை வீட்டுக்குள்ளேனும் நன்றாக நடமாட வைத்தவர் டாக்டர்தான் தெரியுமா? எங்கள் குடும்பத்தில் யாருமே டாக்டரைச் சாதாரணமாக நினைப்பதில்லை. எங்கள் துன்பத்தை நீக்கக் கடவுளாகப் பார்த்து அவரை அனுப்பியதாகத்தான் நாங்கள் பேசிக் கொள்வோம். டாக்டர் மீது அவ்வளவு மரியாதை எங்களுக்கு" என்று நன்றியுடன் உரைத்தாள் அவள்.

சற்று யோசித்துவிட்டு "அப்படியானால் என் அம்மாவின் பேச்சுக்கு உங்கள் வீட்டில் அப்பீலே கிடையாது என்கிறாய்" என்றாள் அவள்.

"நிச்சயமாய்" என்றாள் பவானி.

புலனேகவரனைப் போல நியாயமற்று எதையும் அகல்யாதேவி சொல்லப் போவதும் இல்லை. அதை அவள் குடும்பத்தில் யாரும் மறுக்கப்போவதும் இல்லை.

"வீட்டுக்குள்ளேயே அடைந்து கிடக்காமல் சுந்தரத்தை வெளியே உலாவ அழைத்துப் போய் வா, பவானி. அது உங்கள் இருவருக்குமே நல்லது" என்று டாக்டர் கூற அன்றிலிருந்து தினம் ஒரு தரம் இருவருமாக உலாவச் செல்வது வழக்கமாயிற்று.

உடல் ஆரோக்கியத்துக்கான உலாவல் என்கையில் பவானி நினைத்ததில் பாதி கூட, சுந்தரவதனத்தால் நடக்க இயலவில்லை என்றாலும், திரும்பி வரும்போது அவனைக் கையைப் பிடித்துதான் பவானி கூட்டி வர நேர்ந்தது என்றாலும் உலாவல் தொடர்ந்து நடந்தது.

மாலை உலாவி வந்ததுமே, சுந்தரவதனம் ஓய்வெடுக்கச் சென்றுவிடுவது வழக்கம்.

அப்படி அவன் சென்றபின் ஒருநாள், டாக்டர் அகல்யாதேவி, பவானியிடம் மகளைப்பற்றிப் பேசினார். என்னதான் மருத்துவர் என்றாலும், பெற்ற தாய் என்பவளின்

ஆசைகள் ஒரு போதும் மாறுபடுவதில்லை என்று பவானி அப்போது உணர்ந்துகொண்டாள். உணர்ந்து டாக்டர் மீது பரிதாபமும் கொண்டாள்.

அன்று அகல்யாதேவி பேசியது, மகன் கந்தரவதனத்தின் திருமணம் பற்றி.

தன் மகளால் ஒரு பெண்ணுக்கு நல்ல கணவனாக வாழ முடியுமா? இவளை மணக்கும் அந்தப் பெண் சந்தோஷமாக இருப்பாளா. என்றெல்லாம் டாக்டர் யோசித்திருப்பார் என்றே அவளுக்குத் தோன்றவில்லை.

மகளின் பிற்காலப் பாதுகாப்பையே பெரிதாக எண்ணியிருக்கக் கூடும் என்று யூகித்த போது, அவளுள் பரிதாப உணர்ச்சி மேலோங்கியது. தாய் மகன் இருவர் மீதும்.

டாக்டர் நியாயமற்றும் பேசவில்லை.

ஏழை பாழையான ஏதோ ஓர் அனாதைப் பெண்ணை மகனுக்குத் துணையாகக் கொண்டு வந்து விட்டால் தீர்ந்தது என்று அவர் எண்ணவில்லை.

மாறாக, வசதியற்ற வீட்டில் பெண் எடுத்தாலும், அந்தப் பெண்ணின் குடும்பத்தையும் உயர்த்த வேண்டும் என்று, அவர் கொண்டிருந்த நல்லெண்ணம் பவானிக்கும் மிகவும் பிடித்தது.

“பெண்ணைக் கொடுத்துவிட்டு, அந்தக் குடும்பம் கஷ்டப்படக்கூடாது, பவானி. அதனால் ஒரு வீடு வாங்கிக் கொடுத்து அவர்கள் நல்ல படியாக வாழ்வதற்குத் தேவையான அளவு வருமானம் வருகிற அளவுக்குச் சொத்தும் கொடுக்கலாம் என்பது என் எண்ணம். இது பற்றி உனக்கு என்னம்மா தோன்றுகிறது?”

இவ்வளவு செய்யாவிட்டால் அரைக் கிழம் ஆகிவிட்டவளை யார் மணப்பார்கள்? அத்தோடு ஓர் ஏழைக் குடும்பமும் பிழைத்துப் போகலாம் என்று யோசித்துவிட்டு “நல்ல ஐடியா” என்றாள் பவானி.

டாக்டரின் முகம் மலரவும், அவளுக்குக் கொஞ்சம் திக்கென்றது.

டாக்டர் அவசரப்பட்டு, உடனே ஏதாவது ஏற்பாடு செய்துவிட்டால், அந்த ஏழைக்குடும்பம் நொந்து போகாதா? என்னதான் வயிற்றுச்சாமி பெரிய சாமி என்றாலும் பெண்ணின் வாழ்வையும் பார்ப்பார்கள்தானே? அவ்வப்போது கந்தரவதனம் குடிப்பது, டாக்டருக்குத் தெரியாவிட்டாலும், பவானிக்குத் தெரியுமே. தினந்தோறும் குடிக்கிறான் என்று இல்லவதான். ஆனால் என்றேனும் ஒரு நாள் கூட்டுப்படுத்த முடியாமல் உள்ளே சரக்கு இறங்குவது கந்தரவதனமே அவனிடம் ஒப்புக் கொண்ட உண்மை ஆயிற்றே. இது எப்போதேனும் கட்டு மீறிவிட்டால்?

ஆனால் மகன் திருந்திவிட்டான் என்று நம்பிக் கொண்டிருக்கும் தாயிடம் உண்மையைச் சொல்லி நோக்கிக்கவும் அவளுக்கு இதுவரை மனம் வரவில்லை. சொல்லிக்கொடுத்து விடாதே, பவானி, என்ன ஏது என்று கேளாமல் அம்மா என் கழுத்தைப் பிடித்து வெளியே தள்ளி விடுவார்கள். இதை அடியோடு விட்டுவிடுவதற்காக நான் என்ன பாடு பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன் என்று யோசிக்கவே மாட்டார்கள் என்று கந்தரவதனம் கெஞ்சியதும், மருத்துவரிடம் அவள் இது பற்றிக் கூறாததின் ஒரு காரணம். மகனுக்கும் திருந்துவதுதானே நோக்கமாக இருக்கிறது? அடித்தளமாக, அந்த நோக்கம் இருக்கிறபோது, மெல்ல மெல்ல நிறுத்தி விடுவான்தானே என்று எண்ணியிருந்தாள்.

ஆனால் திருமணம் என்று வரும்போது, நடப்பது நடக்கட்டும்.. யாரோ ஒருபெண்.. எப்படியோ போகட்டும் என்று சும்மா இருக்க முடியாது. ஒரு வேளை திருந்தாவிட்டால் என்றும் எண்ணிப் பார்த்தாக வேண்டும்.

அவசரமாக யோசித்து “ஆனால் உடனே திருமணம் பற்றி அவசரம் வேண்டாம் மேடம். எதற்கும் மறுவாழ்வு எமயம் ஒன்றில் உங்கள் மகனைச் சேர்த்து இந்தப் பழக்கம் அடியோடு

போய்விட வழி வகுத்துவிட்டு, அல்லது போய்விட்டதா என்று உறுதி செய்து கொண்டு அப்புறம் திருமணம் பற்றி அடுத்த அடி எடுத்து வைக்கலாம்” என்றான் அவன்.

இப்படிச் சொன்னதில் சுந்தரவதனத்தையும் காட்டிக் கொடுக்காமல் அவன் நல்லபடி வாழவும் வழி வகுத்துவிட்ட திருப்தியில் பவானிக்குப் புள்ளைகை கூட மலர்ந்தது.

அகல்யாதேவிக்கும், அவன் இப்படி ஆழ யோசித்துச் சொன்னதில் சந்தோஷம்.

“சுந்தரம் கொடுத்து வைத்தவன். அதனால்தான் சரியான சமயத்தில் நீ கிடைத்திருக்கிறாய்” என்று கூறி மகிழ்ந்தார்.

‘காலத்தினாற் செய்த உதவி சிறிதெனினும்

ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது’

என்று வள்ளுவர் சும்மா சொல்லவில்லை. ஆனாலும் உரிய நேரத்தில் சொல்லப்பட்ட சிறு யோசனைக்கே இவ்வளவு மதிப்பா?

அதிகப்படி என்று தோன்ற “உங்களுக்கு நான் இன்னமும் எவ்வளவோ செய்யக் கடமைப் பட்டவன்” என்றுரைத்து அகல்யாதேவியை இன்னமும் மகிழ வைத்தான் பவானி.

தன்னையறியாமல் தன்னைச் சுற்றிலும் ஒரு வலையைப் பின்ன தானே உதவிக்கொண்டு இருக்கிறோம் என்பது புரியாமல் கூட்டுப் புழுவைப்போல சந்தோஷமாகத் தலையாட்டிக் கொண்டிருந்தான் அவன்.

மகள் சுந்தரவதனத்தின் நல்லாழ்வு ஒன்றே. தலையாய முக்கியத்துவம் பெற்றுவிட, அதை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளும் விதமாக டாக்டர் அகல்யாதேவி ஒருசில முன்னேற்பாடுகளைச் செய்யலானார்.

அதில் ஒன்று, அந்த மாத வாடகையை முன் கூட்டியே தபாலில் அனுப்பி வைத்தது.

அந்த மாதம் ஒன்றாம் தேதி வெளியே செல்ல இருப்பதால், சம்பந்தப்பட்டவர்கள் அளாவசியமாக வந்து ஏமாற வேண்டாம் என்று ஒன்றாம் தேதியிட்ட வாடகைச் செக்கை இப்போதே அனுப்பியிருப்பதாகவும், பெற்றுக் கொண்டதற்குத் தகவல் தெரிவிக்குமாறும், சிறு குறிப்பு ஒன்றையும் உடன் வைத்திருந்தார்.

செக் கிடைத்ததாகப் புலனேசுவரனின் அலுவலகத்திலிருந்து பதில் தகவல் கிடைக்கவும், இந்த மாதம் புலனேசுவரன் வரமாட்டான் என்று நிம்மதியடைந்தார்.

காரியம் கனிந்து வரும் நேரம், அவன் எதையும் கெடுத்து விடக்கூடாதே என்ற எண்ணம் அவருக்கு, அவனது குடும்ப அந்தஸ்துக்கும், பவானி நிலையில் உள்ள பெண்ணுக்கும் ஏனி வைத்தாலும் எட்டாது என்றாலும், அவனோடு சுந்தரவதனத்தைப் பவானி ஒப்பிட்டு பார்த்துவிடக் கூடாது என்று நினைத்தார்.

பவானியை அவரிடம் வேலைக்கு அனுப்பியவன், புலனேசுவரன் என்பது அவர் அறிந்ததே. அந்த வகையில் பவானிக்கு அவனிடமும் நன்றி உணர்ச்சி இருக்கத்தான் செய்யும். அவன் வீட்டுப் பெரியவர்களுக்கு வேறு அறிமுகமானவன் அவன். அவனது ஆலோசனைக்கு அவன் மதிப்பும் மரியாதையும் கொடுக்கக்கூடும்.

தான் மணந்து கொள்ளாவிட்டாலும், சுந்தரத்தின் குறைகளைப் பவானியிடம் அவன் எடுத்துச் சொன்னால், அவன் அதற்கு மதிப்பளிக்கக்கூடும்.

வைக்கோல் போர் நாயாக புலனேசுவரன் செயல்பட மாட்டான் என்று என்ன நிச்சயம்? பொதுவாக, வக்கிரம்தானே இன்றைக்கு இயல்பாக இருக்கிறது?

எனவே, புலனேசுவரன், பவானி இருவரும் சந்திப்பதையே தவிர்க்க அதன் முதல் முயற்சியாகத்தான் வாடகை வாங்கும் சாக்கில் அவன் இங்கு வருவதைத் தடுத்து நிறுத்தியது.

முதல் முயற்சியில் வெற்றி பெற்றுவிட்டோம் என்று டாக்டர் மகிழ்ச்சியடைந்தபோது அந்த மகிழ்ச்சியைத் தகர்ப்பது போல புவனேசனே அங்கு வந்து நின்றான்.

அவன் கோபமாகச் சென்று ஒரு வாரத்துக்குப் பிறகு பார்க்கையில் பவானியின் கண்களில் நீர் மல்கியது. அவன் அறியாமல் அதைத் துடைத்துக் கொண்டு “வாருங்கள்... வாருங்கள்” என்று அவளை வரவேற்று ஹாலில் உட்கார வைத்து பழச்சாறு கொடுத்து உபசரித்தான். “கோவைக்குச் சென்ற காரியம் என்ன ஆயிற்று” என்று விசாரித்தான்.

“ம்! வெற்றிதான். ஒத்த மனமுடைய நிறுவனத்தார் நான்கைந்து பேர் சேர்ந்து முயற்சி செய்யப் போகிறோம். அதிருக்கட்டும். நீங்கள் எங்கேனும் வெளியே... வெளியூர் செல்வதாக இருந்ததா?” என்று விசாரித்தான்.

“இல்லையே...” என்று பவானி சொல்லிக் கொண்டு இருக்கும்போதே டாக்டர் அறையிலிருந்து அவசரமாக வெளியே வந்தார்.

“அட்டே... புவனனா? வாப்பா. இடின்று ஒரு டிவி நிகழ்ச்சிக்காக வெளியே போவதாக இருந்தேன். கடைசி நேரத்தில் ரத்தாகிவிட்டது. இல்லாவிட்டால் இப்போது யாரும் வீட்டில் இருந்திருக்க மாட்டோம். ஆனால் நீ எப்படி இன்றைக்கு இங்கே? உன்னை வரவேண்டாம் என்று... அதாவது யாரும் வரவேண்டாம் என்று எழுதியிருந்தேனே” என்று எப்படியோ பூசி மெழுகி விட்டு விசாரித்தார்.

“நான் இந்தப் பக்கம் வேறுவேலையாக வந்தேன். இந்த வீட்டுக்கு வெள்ளை அடிப்பது பற்றி அப்பா பார்த்து வரச் சொன்னார். வெளியே பார்த்தாலேதான் தேவை தெரிந்து விடுமே என்று வந்தேன். வந்து பார்த்தால், என் நல்ல நேரம் எப்படியோ... உங்கள் நிகழ்ச்சி எதிர்பாராத விதமாக ரத்தாகி நீங்களும் இங்கேயே இருக்கிறீர்கள். இப்போது நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறீர்கள் டாக்டர்? வீட்டுக்கு வெள்ளையடிக்க

வேண்டுமா? இல்லையா?” என்று புவனன் இலகுவாகப் பேசினான்.

வெள்ளையடிப்பதனால் அதை மேற்பார்வை பார்க்க வேன்று இவன் அடிக்கடி வந்து நிற்பான். ஒன்றில் இருந்து ஒன்று தொடரக்கூடும் எதற்கு வீண் வம்பு?

“வெள்ளையா? இந்த வீட்டுக்கா? இப்போது தேவையே இல்லையே. அடுத்த ஆண்டு பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று அப்பாவிடம் சொல்லுப்பா. வெளியே கூடப் பளிச்சென் நன்றாகத்தான் இருக்கிறது. அனாவசியமாக வீண் செல பண்ணுவானேன்?” என்று முடித்தார்.

“பரவாயில்லையே. வீட்டுச் சொந்தக்காரருக்குப் பணத் தொகை மிச்சப்படுத்திக் கொடுக்கும் முதல் வாடகைதாரர் நீங்களா. தான் இருப்பீர்கள் என்று நினைக்கிறேன். அப்பாவுக்குத்தான் சற்றுக் கவலை. வாடகைக்கு இருப்பவர் டாக்டர். சுத்தத்தை பெரிதாக நினைப்பார்கள். நம் வீட்டில் வசித்துக் கொண்டு யாரு குறைப்படக் கூடாது. விரும்பினால் வெள்ளையடிக்க ஏற்பு செய்துவிடு என்றார். ஆனால் எனக்குத்தான் ஒரு சந்தே இருந்தது. பார்த்தால் நான் நினைத்த மாதிரியே நீங்கள் சொ விட்டீர்களே. சரி. நீங்கள் இப்படிச் சொன்னதாக அப்பாவி தெரிவித்து விடுகிறேன்” என்று முறுவலித்தான் புவனன்.

பவானிக்கு ஏதோ மனதைக் குழப்பியது.

டிவி நிகழ்ச்சி ரத்து எல்லாம் அவன் அறியாத விவ டாக்டர் அவளிடம் சொல்ல மறந்திருக்கலாம். அல்லது சொ தேவையில்லை என்று கூட சொல்லாமல் விட்டிருக்க இரண்டுமே ஒன்றும் மகாப் பெரிய விஷயங்கள் அல்ல.

ஆனால் புவனன் அதற்கு முக்கியத்துவம் கொடு போல அவளுக்கு ஏனோ தோன்றியது. வேண்டியதுதான் என்னவோ, வெள்ளையடிக்கக் கூடாது என்பதற்காக, ப சுத்தத்தைக் கூட அலட்சியம் செய்வது போலத் தோன்ற பேசுகிறானே.

ஆனால் சான்றிதழ் கட்டாமல் தாதுவாகத்தான் பேசுகிறானோ.

கேலி கிண்டலில் விருப்பம் உள்ள அவன் இப்போது அதைப்போலவேதான் பேசுகிறானோ?

ஏதோ மறைபொருளை வைத்து மட்டம் தட்டுவதாகத் தோன்றுவது. அவளது கற்பனைதானா?

பவானி யோசனையோடு நோக்குகையில் “சுந்தரத்துக்கு ஜூலில் வேண்டுமா என்ற கேட்டுக் கொடு. பவானி, வேண்டாம் என்றாலும் கட்டாயப்படுத்திக் கொடு” என்று அவளை அங்கிருந்து அனுப்பினார் அகல்யாதேவி.

“கட்டாயப்படுத்திக் கொடுப்பதா? இந்த மாதிரித் தாதி வேலைக்குத் தனியாகச் சம்பளம் போட்டுக் கொடுக்கிறீர்களா?” என்று புலனன் கிண்டல் குரலில் கேட்பது, உள்ளே சென்று கொண்டிருந்த பவானியின் காதில் விழுந்தது.

“தாதியா? அவளை இந்த வீட்டுப் பெண்ணாக னைக்கிறேன்...” என்று டாக்டர் தொடர்ந்து சொன்னதும் தான், வீட்டுப்பெண்ணாக.

சம்பளத்துக்கு வேலை பார்க்கிறவள் என்பதே இல்லாமல் வ்ளவவு பிரியமாக இருக்கிறார். அவரிடம் போய் புலனன் ணக்கணக்குப் பேசுவதே நன்றாக இல்லை. அடுத்து புலனைத் தனியாகப் பார்க்கும்போது அவனிடம் சொல்ல வண்டும்.

ஆனால் அடுத்தமுறை புலனனைத் தனியாகச் திப்பதற்கு அவன் சற்று காலம் காத்திருக்க வேண்டியிருந்தது.

முதல் காரணமாக டாக்டர் அகல்யாதேவி, பவானியின் டுமுறை நாளை மாற்றிவிட்டார். ஒவ்வொரு வியாழக் ளமையும் வீட்டுக்குப் போய் வருவது என்று இருந்தது மாறி திப்பட்ட போது செல்வது என்று ஆயிற்று.

சில சமயங்களில் வயதும் வயதுக்கு மீறிய உழைப்பும் தித்ததாலோ என்னவோ, டாக்டரால் பழைய மாதிரித்

தொடர்ந்து வேலை செய்ய முடியவில்லை. இடையிடையே நிறுத்தி நிறுத்தி, பவானிக்கு வேலை கொடுத்தார். அதே வேலைதான் என்றாலும், கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் செய்யும் போது எந்த நேரம் செய்வது எந்த நேரம் முடிப்பது என்கிற ஒழுங்கு முறை தவறிப் போயிற்று. வெளியே ஒளிப்பதிவுக்குப் போய்வந்தால், விளக்கொளியால் தலைவலி வந்தது. அசதி ஏற்பட்டது. இதனால் வேலை நேரம் மாறுபட்டது.

இன்னும் சுந்தரவதனத்தின் தேவைகளைக் கவனிப்பதும், வேலைக்குக் குறுக்கே வந்தது.

இப்படிப் பல குறுக்கீடுகளின் காரணமாக பவானி வீட்டுக்குச் செல்வதிலும் குழப்படி ஏற்பட்டது.

“இன்னொருவர் என்றால் எப்படியோ? உன் வீட்டிற்குப் போகாதே” என்று சொல்ல டாக்டர் அகல்யாதேவிக்கு மனம் வரவில்லை. எனவே கிடைத்த நேரத்தில் எல்லாம் பவானியை அவன் வீட்டுக்குச் செல்வதாகவே ஆயிற்று. எனவே இந்த ஏற்பாட்டில் குறையென்று சொல்ல எதுவும் இல்லை.

என்ன முன்னெப்போல நாள் முழுவதும் வீட்டில் இருக்க முடியாமல் அரைமணி, ஒரு மணி நேரத்தில் திரும்பிவர நேர்ந்தது. அவ்வளவே.

அது போலச் செல்லும் நேரங்களில், புலனேசுவரன் நேற்று வந்தார். நாளை வருவார், சென்று ஐந்து நிமிஷங்கள்தான், ஆகிறது என்றெல்லாம் கேட்கும்போது பவானியின் மனம் தவிக்கும்.

ஆனால் அவளைப் பார்க்க வேண்டும். பேச வேண்டும் என்று அவள், மனம் ஏங்குவதை வாய்விட்டுச் சொல்லும் தைரியம் வராது.

அவனுக்காக ஏங்குவதை எப்படிச் சொல்லுவது? சொன்னால் எப்படி எடுத்துக் கொள்வார்களோ என்ற தயக்கம் வாயைக் கட்டிப் போட்டது. அதை சாவித்திரி எவ்வளவோ பிரியமாக இருந்த போதும் அம்மா இருந்திருந்தால் ஒரு வேளை மனம் விட்டுச் சொல்ல முடிந்திருக்குமோ என்று கண் கலங்க

வைத்தது. குறைந்த பட்சம் மன உளைச்சலையேனும் கொட்ட முடிந்திருக்குமே.

மகளின் தவிப்பைப் பார்த்துவிட்டு ஏதோ ஒரு வகையில் புவனனைச் சந்திக்கும் வாய்ப்பை அவளுடைய தாயார் ஏற்படுத்திக் கொடுத்திருக்கவும் கூடும்.

அவன் மனதில் என்ன இருக்கிறது என்றுகூட அறிந்து கொண்டிருக்கலாம்.

இப்படி எதுவுமே முடியாமல் வேதனைப்பட நேர்ந்திராது.

இரு வாரங்கள் இப்படிச் சென்றபின், ஒரு நாள் கார் ஓட்டப் பழகிக் கொள்ளும்படி டாக்டர் பவானியிடம் கூறினார். சுந்தரத்தை அவ்வப்போது பவானியே வெளியே ஒரு டிரைவ் அழைத்துச் செல்லலாம் அல்லவா? வீட்டை விட்டு வெளியே சென்று வந்தால், சுந்தரத்துக்கு இன்னும் அதிக உற்சாகம் உண்டாகலாம்.

லட்சுமணன் நம்பிக்கைக்குரிய ஆள் என்றாலும், பவானியோடு என்றால் டாக்டருக்கு நிம்மதியாக இருக்கும். காரைக் கையிலே கொடு என்று சுந்தரம் சொன்னால் லட்சுமணனால் முடியாதே. அதே சமயம் பவானி சொன்னால் அவருடைய சுந்தரமே கேட்பான்.

அந்த அளவுக்குப் பவானியின் பேச்சுக்கு சுந்தரத்திடம் மதிப்பு இருக்கிறது.

இந்த விஷயத்தில், பவானிக்குச் சந்தேகம்தான். அவள் எவ்வளவோ எடுத்துச்சொன்ன பிறகும், இடையிடையே தாகசாந்தி செய்வதைச் சுந்தரவதனம் இன்னமும் விடவில்லையே.

அவன் அதிகம் சொன்னால் “ஒரேயடியாக விடக்கூடாது பவானி அப்புறம் நரம்புத் தளர்ச்சி வந்துவிடும். என்னை மாதிரி கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத்தான் குறைத்துக் கொண்டே வந்து, நிறுத்த வேண்டும். எல்லாம் இது பற்றிப் படித்த பெரிய பெரிய டாக்டர்கள் சொன்னதுதான். நீ வேண்டுமானால், என்னைக் காட்டிக் கொடுக்காதபடி, அம்மாவிடமே கேட்டுப் பாரேன்.

ஆனால், நீ கேட்டாலே அம்மா சந்தேகப்பட்டு விடுவார்கள். அப்புறம் என்னையும் வெளியே தூரத்தி விடுவார்கள். கேட்கப் போகிறாயா?” என்ற சோகமாகக் கேட்டான் அவன்.

அப்புறம் எப்படி அகல்யாதேவியிடம் இது பற்றிப் பேச முடியும்?

மறு வாழ்வு மையத்தில் சுந்தரவதனத்தைச் சேர்க்க வேண்டும் என்று பவானி சொல்ல இதுவும் ஒரு காரணம். இதற்கென்றே, இந்த மையங்களை நடத்துகிறவர்களுக்கு சுந்தரவதனத்துக்கு என்ன செய்ய வேண்டும் என்று நன்றாகத் தெரியும். நரம்புத் தளர்ச்சி மற்ற எந்த நோயுமே நோயாளியைத் தாக்க அவர்கள் விட்டுவிட மாட்டார்கள்.

அவனை மனக்கும் பெண்ணோடு, அவனையும் காப்பாற்றியதாக ஆகும்.

அவளுக்குப் பல நன்மைகளைச் செய்து வரும் டாக்டருக்கு, அவளால் ஆள் சிறு கைமாறு.

கார் ஓட்டப் பயிலுமாறு மருத்துவர் கூறியதும், பவானிக்கும் மிகுந்த மன நெகிழ்வை ஏற்படுத்தியது.

எல்லா இளம் பெண்களையும் போல அவளும் ஆசைகள் பல உள்ளவள்தான் ஆனால் தெரிந்தே எட்டாக் கனவுகள் காணுகிறவள் அல்ல. உடன் பயின்ற சில பணக்காரப் பெண்கள் வெகு லாவகமாகச் சொந்தக்காரை ஓட்டி வரும்போது தானும் அப்படி ஓட்டுவது போல, ஆசையோடு நினைத்துப் பார்த்திருக்கிறாள்தான். ஆனால் உடனேயே, இது ஒரு காலத்திலும் நம்மால் அடைய முடியாதது, கிட்டாதாயின் வெட்டென மறக்க வேண்டும் என்று பிடிவாதமாக அந்த ஆசையை முளையிலேயே கிள்ளி விடுவாள்.

இது சொந்தக் கார் அல்லதான். ஆனாலும் காரை ஓட்ட வேணும் முடிவது என்றால், என்னவோ ஒரு பெரிய வரம் கிட்டி விட்டாற்போல மனதிற்கு இதமாக இருந்தது.

பவானிக்குக் கார் ஓட்டக் கற்றுக் கொடுத்தது லட்சுமணன் தான்.

ஆர்வமும், எதையும் திருத்தமாகச் செய்யும் இயல்பும் இருந்ததால், வெகு விரைவிலேயே மூன்று தினங்களிலேயே பவானி அழகாகக் கார் ஒட்டத் தொடங்கினாள்.

திரும்பி வரும்போது அவளே ஒட்டிக்கொண்டு வந்தாள்.

“நல்லா ஒட்டறீங்கம்மா” என்று வட்கமணன் பாராட்ட, அந்த மகிழ்ச்சியோடு உள்ளே வந்தால், அந்த வீட்டு வாடகை ஒப்பந்தப் பத்திரமும், வாடகை ரசீதும், மேஜை மேல் இருந்தன.

கார் விஷயமே அடியோடு மறந்துவிட அவைகளை யார் கொண்டு வந்திருக்கக்கூடும் என்று பவானியின் மனம் பரபரக்கத் தொடங்கியது. புவனன் வந்திருப்பானோ, அவளாக வந்த நேரத்தில் வீட்டில் இல்லாமல் போனோமோ என்பதில்தான் பரபரப்பே.

ஆனால் யாரிடம் கேட்பது?

ஒரு வேளை, டாக்டராகச் சொல்லக் கூடும் என்று ஒரு நம்பாசை தோன்ற ஆவலோடு காத்திருந்து பார்த்தாள்.

ஆனால், அகல்யாதேவிக்கு அந்த எண்ணம் இருப்பதாகவே தெரியவில்லை.

மேலும் காத்திருக்க முடியாமல் சும்மா பொதுவாக கேட்பது போல “இதிது என்ன மேடம்?” என்று விசாரித்தாள் அவள்.

“எது? ஒ இந்த வாடகை ஒப்பந்தப்பத்திரமா? நான் இங்கே வந்து இரண்டு ஆண்டுகள் முடிகிறதில்லையா? ஒப்பந்தத்தைப் புதுப்பிக்க, வீட்டுச் சொந்தக்காரர் மிஸ்டர் ஞானலிங்கம் அனுப்பியிருக்கிறார்” என்றார் டாக்டர் அசுவாரசியமாக.

திரு ஞானலிங்கம்தான், புவனனுடைய தந்தை. அவர் இதை யாரிடம் அனுப்பினார்? புவனனிடமா? அல்லது வேறு யார் மூலமாகவா?

ஆனால் இதை வாய்விட்டுக் கேட்கும் தைரியம் வர மறுத்தது.

யார் வந்தால் என்ன? எதற்குக் கேட்கிறாய்? என்று டாக்டர் கேட்டால் என்ன பதில் சொல்லுவது?

அறிமுகம் ஆனவனே என்றாலும், ஒரு மேல்தட்டு வாலிபனைப் பற்றி விசாரிப்பது சற்று அகசியாகத் தோன்றக் கூடும் அல்லவா?

ஏனெனில் தெரிந்தவன், இந்த வேலைக்குச் சிபாரிசு செய்தவன் என்பதற்கு மேலாக பெரிதாகச் சொல்லும்படியாக அவர்களுக்கிடையே என்ன இருக்கிறது?

வாஸ்ய மூடிக் கொண்டு அடுத்த வேலையைப் பார்த்தாள் அவள்.

மறுநாள் வீட்டை விட்டு வெளியே செல்ல பவானிக்கு மனமே வரவில்லை, டாக்டரும், அவளை அனுப்பவில்லை.

ஆனால் யாரை எதிர்பார்த்துப் பவானி வீட்டில் அடைகாத்தாளோ அந்தப் புவனேசுவரனும் வரவே இல்லை.

மறுநாள், அவனைக் கட்டாயப்படுத்தி அனுப்பி வைத்தார் டாக்டர். “கார் ஒட்டப் படித்தால், அதை இடையிடையே விடக் கூடாது. இன்று வெகு தூரம் சென்று நன்றாகப் பயின்றுவிடு. சற்று நேரம் ஆனாலும் பரவாயில்லை. மற்ற வேலைகளைப் பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம்” என்று அவர் அழுத்தமாகக் கூறியதை மறுக்க மாட்டாமல் காரில் ஏறினாள் அவள்.

ஆனால் டாக்டர் சொன்னதுபோல வெகுதூரமாக எங்கும் செல்லாமல் அந்தச் சாலையிலேயே முன்னும் பின்னுமாகச் சென்று கொண்டிருந்தாள்.

அதனால்தான் அவளால் புவனேசுவரனைச் சந்திக்கவும் முடிந்தது.

அப்போதும், அவளாகப் புவனனைக் கண்டு கொள்ள வில்லை. புதிதாகக் காரோட்டப் பயிலுகிறவன் என்பதால் அடிக்கடி சாலையை விட்டுப்பார்வையை எடுக்க அவளுக்குத் தைரியம் வரவில்லை.

ஆனால் புவனே அவள் காரை ஓட்டிக் கொண்டு இருப்பதைப் பார்த்துவிட்டு அவளது காரை அருகே கொண்டின்று அவளை அழைத்துக் காரை நிறுத்தச் செய்தான்.

காரை நிறுத்தச் சொன்ன போதும், புவனேகவரன் முதலில் பேசியது லட்சுமணனிடம்தான்.

“பாருங்கள் லட்சுமணன், என் காருக்குப் புது டயர் வாங்கியது சரியாக செட்டாகவில்லை. இதே ரோடில் இரண்டு கிலோமீட்டர் உள்ளே போனால் லீல் அலைன்மென்ட் பார்க்கிற இடம் ஒன்று இருக்கிறது. என் காரைக் கொண்டுபோய்ப் பார்த்துவிட்டு வந்து விடுகிறீர்களா? பவானியுடைய தந்தை, அவனிடம் ஒரு சேதி சொல்லச் சொன்னார். நீங்கள் திரும்பி வருவதற்குள் அதையும் சொல்லிவிட்டு இந்த மேடம் எப்படிக்கார் ஓட்டுகிறார்கள் என்றும் பார்க்கிறேன். திரும்பிப்போய் அவள் அப்பாவிடம் தெரிவித்தால் சந்தோஷப்படுவார். என்ன லட்சுமணன் உங்கள் காரை என் பொறுப்பில் விட்டுப் போகலாம்தானே? அல்லது பயமாக இருக்கிறதா?” என்று வேடிக்கைபோலக் கேட்டான்.

“அய்யோ என்னங்க சார், என்னை விட மேடத்துக்கு நீங்கள் நன்றாகக் கற்றுக் கொடுப்பீர்கள். இப்போது என்னை நம்பி உங்கள் காரைத் தருகிறீர்களே அது தான் பெரிது” என்று வாயெல்லாம் பல்லாகக் காரை விட்டு இறங்கி நின்றார் அந்த ஓய்வு பெற்ற ராணுவ வீரர்.

“ஸ்டெப்னியையும் போட்டுப் பார்த்துவிடுங்கள்” என்று புவனன் கொடுத்த பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு அவர் காரை ஓட்டிச் சென்றார்.

காரில் ஏறிப் பவானியின் அருகில் அமர்ந்து கொண்டு “காரைக் கொஞ்ச தூரம் ஓட்டு லட்சுமணன் திரும்பி வரும்போது இதே இடத்தில் நின்றால் நன்றாக இராது” என்றான் அவன்.

அவன் குற்றம் சொல்லிவிட முடியாதவாறு கவனத்துடன் காரைக் கிளப்பினான் பவானி.

நேர் சாலையில் கார் ஓடத் தொடங்கியதும், “உங்கள் காரில் மெய்யாகவே பிரச்சனை இருக்கிறதா?” என்ற விசாரித்தான்.

“இல்லை. ஆனால் உன்னிடம் பேசுவது, இப்போதெல்லாம் லேசில் முடிகிற காரியமாக இல்லையே. விடுமுறை நாள் கண்டபடி மாறுகிறது. இங்கே உன்னைப் பார்க்கவும் வழியைக் காணோம். ஒன்று என்னை வரவேண்டாம் என்கிறார்கள். அல்லது நான் வருகிற நேரத்தில் உன்னை வெளியே அனுப்பி விடுகிறார்கள். இந்த டாக்டர் என்ன நினைத்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள் என்று தெரியவில்லை. என்னவோ சதி வேலையாகத் தோன்றுகிறது” என்று வேகமாகப் பேசினான் புவனன்.

“சதியா? நிறைய மர்மக்கதைகள் படிக்கிறீர்களா புவனன்? சதி கிதி என்கிறீர்களே” என்று சிரித்தான் பவானி.

“இன்னமும் ஏதோ திட்டம் போட்டு, டாக்டர் வேலை செய்வது உனக்குப் புரியவில்லையா பவானி? அல்லது உனக்கும் அது சம்மதம்தானா? முதலில் ஓரமாய் ஒதுக்கிக் காரை நிறுத்து உன்னிடம் பேச வேண்டும்.”

பவானி காரை நிறுத்தியதும் அவள் புறமாகத் திரும்பி அமர்ந்து கொண்டு “நீயும் நானும் சந்தித்துப் பேசுவது டாக்டருக்குப் பிடிக்கவில்லை பவானி. ஆயிரம் விதமாய், அதைத் தடுத்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். அதை முதலில் புரிந்து கொள்” என்றான் அழுத்தமான குரலில்.

“எப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள்?”

“நம் வியாழக்கிழமைச் சந்திப்புகள் தெரிந்ததாலேயே உன் விடுமுறை நாளை மாற்றியிருக்கிறார்கள். வாடகை வாங்க வர

வேண்டாம் என்றது. வாடகை ஒப்பந்தப் பத்திரம் கொண்டு வருகிறேன் என்றதும் உன்னை வெளியே அனுப்பியது... எல்லாம் வேறு என்னவாம்?"

சற்று யோசித்துவிட்டு "இதெல்லாம் காக்கை உட்காரப் பணம் பழம் விழுந்த கதைதான் புலனன். மற்றபடி, நீங்களும் நானும் சந்திப்பதில் அவர்களுக்கு லாபமோ, நஷ்டமோ என்ன வர முடியும்? காரணமற்று, அதைத் தடுப்பானேன்? அவர்கள் நல்லவர்கள், புலனன் எல்லோருக்கும் உதவுகிறார்கள். இது போல வக்கிரம் அவர்களுக்கு இருக்க வாய்ப்பில்லை" என்றான் பவானி.

கிடைத்த வாய்ப்பில் சிரித்துப் பேசிக் கொண்டிராமல், அனாவசியமாக வாதாடிக் கெடுக்கிறானே என்றிருந்தது அவளுக்கு.

"அவர்களது திட்டம் எதையும் நான் கெடுத்துவிடக் கூடும் என்று அஞ்சுகிறார்களோ, என்னவோ, அந்தச் சுந்தர வதனத்துக்கு நீ ஏதேதோ பணிவிடைகள் செய்வதாக உன் அத்தை சொன்னார்கள். அதுவே எனக்குப் பிடிக்கவில்லை, அதற்காகவே, நீ அங்கிருந்து வெளியேற வேண்டும்" என்றான் அவன்.

"என்ன புலனன் இது? டாக்டர் என் அப்பாவுக்கு வ்வளவோ செய்திருக்கிறார்கள். சிகிச்சை முறை மருந்துகள் ல்லாம் அவர் தந்ததினால் அல்லவா என் அப்பா இப்போது மாட முடிகிறது. நீங்கள் வருமானத்துக்கு வழி செய்து பெரும் ண்ணியம் கட்டிக் கொண்டீர்கள். ஆனால் அந்த டாக்டருக்கு வ்வளவோ பிடிக்கவில்லை என்று சொன்னால், கேட்பதற்குக் காத்சம் கூட நன்றாக இல்லை" என்றுரைத்து முகத்தை வளிப்புறமாக திருப்பிக் கொண்டாள் அவள்.

இவளைப் பார்க்க வேண்டும் என்று அவள் ஏங்கியது ன்?

இவன் வீண் வாதம் செய்து அதை வீண்டிப்பது என்ன?

இரண்டு மாதங்களாக இவனது வேடிக்கைப் பேச்சும் சிரிப்பும் இல்லாமல் அவன் எவ்வளவு வாடிப்போய் இருக்கிறான் என்று அவனுக்கு ஏன் புரியவில்லை?

கண்ணைக் கரித்துக் கொண்டு வந்தது அவளுக்கு.

சிறு மெளனத்தின்பின் "இதெல்லாம் எங்கே கொண்டு விடப் போகின்றன என்று உனக்குப் புரிய வில்லை பவானி. ஆனால் நீ முட்டாள் அல்ல. விரைவிலேயே புரிந்துவிடும். அதுவரை, வாரம் ஒரு தரம் என்னுடன் டெலிபோனில் பேசு. உனக்கு ஓர் ஆபத்தும் இல்லை என்று நான் அறிந்து கொள்வதற்காகவேனும்" என்றான் அவன்.

அவளது ஆபத்து பற்றிப் பவானி பொருட்படுத்தவில்லை. டாக்டர் வீட்டில் பாதுகாப்புடன் இருக்கும் அவளுக்கு என்ன ஆபத்து வரமுடியும்? ஓய்வு பெற்ற ராணுவ வீரரின் காவல் வேறு.

ஆனால் அவனுக்கு போன் செய்வது பற்றிய தன் பிரச்சினையை அவன் சொன்னான். "உங்களை ஓர் இடத்தில் என்று பிடிக்க முடிவது இல்லை. அலுவலகம், தொழிற்சாலை, வீடு என்று சுற்றிக்கொண்டே இருக்கிறீர்கள். புலனனோடு பேச வேண்டும். புலனனோடு பேச வேண்டும் என்று பெண் குரல் ஒன்று இந்த இடங்களுக்கு போன் செய்து கொண்டே இருந்தால், உங்களைப் பற்றி என்ன நினைப்பார்கள்? என்னைப் பற்றித்தான் என்ன எண்ணுவார்கள்?"

பைக்குள் கையை விட்டு ஒரு சிறு செல்போனை அவளிடம் கொடுத்தான் புலனன்.

"என் செல்போன் நம்பர் தருகிறேன். ஒவ்வொரு வியாழனன்றும் பேசு."

"இது-"

"உன்னைப் பார்க்க முடிந்தால் கொடுத்து வைக்க வேண்டும் என்று வாங்கி வந்தேன். நீ பேசுவது யாருக்கும் தெரியத் தேவையின்றி, உன் அறைக்குள் இருந்தே பேசி

விடலாம். மற்றபடி, அந்த போனில் உன்னிடம் பேச வேண்டும் என்று சொன்னால் டாக்டர் விடுவதே இல்லையே.”

“போனில் கூப்பிட்டீர்களா?” என்ற ஆச்சரியத்துடன் கேட்டான் அவன்.

“பார்த்தாயா? நான் கூப்பிட்டதை, டாக்டர் உன்னிடம் சொல்லக்கூட இல்லைதானே. இரண்டு தரம் அழைத்தேன். குளிக்கப் போயிருக்கிறான். வீட்டில் இல்லை என்ற சாஜாப்பி சொன்னவர், உனக்குத் தகவல் கூடத் தரவில்லை.”

“டாக்டர் சொன்ன காரணங்கள் மெய்யாகவும் இருக்கலாம். புவனன், அத்தோடு இளைஞர்கள் கலந்து பழகுவது அவருக்குப் பிடிக்காது என்று நீங்களே சொல்லியிருக்கிறீர்கள். அதனாலும், நீங்கள் கூப்பிட்டதைச் சொல்லாமல் இருந்திருப்பார்கள். அவர்கள் குணம் அப்படி. மற்றபடி, டாக்டர் எவ்வளவோ நல்லவர்கள், புவனன் இப்போதுகூட.”

“இப்போதுகூட அப்படி என்ன அரும் பெரும் செயல் ஆற்றி விட்டார்களாம்?” என்று கேலி போல, ஏளனமாகக் கேட்டான் புவனன்கவரன்.

அவளும் சொல்லத் துடித்துக்கொண்டுதான் இருந்தான்.

ஒரு சமயம் அழிந்து போகிற நிலையில் இருந்தது அவளுடைய குடும்பம். அதைத் தடுத்து ஓரளவு நல்ல நிலைக்குக் கொண்டு வந்தவர்கள் இருவர். இந்த இருவருமே, பரஸ்பரம் நன் மதிப்போடு இருக்க வேண்டும் என்று பவானி ஆசைப்பட்டாள்.

—அகல்யாதேவி, அவளுக்குச் சம்பளம் கொடுக்கிறவர். வயதிலும் முந்திய தலைமுறை, அவரது புவனனைப் பற்றி மோசமாக எதுவும் சொன்னதில்லை. எனவே அவரது அபிப்பிராயத்தை மாற்ற வேண்டிய அவசியமும் இருக்கவில்லை.

ஆனால் புவனனின் கருத்தை மாற்ற வேண்டியிருந்தது.

எனவே, “பாருங்கள், புவனன், நம் டாக்டருக்கு ஒரே மகன். முன்பு எப்படியோ இப்போது திருந்தி வந்திருப்பவர்.

இன்னொருவர் என்றால் என்ன செய்வார்கள்? மகளை ‘ஜிம்’ முக்கு அனுப்பி நன்றாக மேக்கப் செய்து காட்டி, கிட்டத்தட்ட அவர்கள் நிலையிலேயே ஒரு பெண்ணைப் பார்த்து, ஒசைப்படாமல் திருமணமும் செய்து வைத்து விடுவார்கள். ஆனால் டாக்டர் அப்படியல்ல யாராவது ஒன்றுமே இல்லாத ஏழைப் பெண்ணைப் பார்த்து கல்யாணம் செய்து வைத்து அந்தக் குடும்பத்தையும் நிலை உயர்த்தி நல்லபடியாக வாழ வைக்கப் போகிறார்களாம். அதற்குமுன் மறுவாழ்வு மையத்தில் சேர்த்து முழுவதாகக் குணப்படுத்தவேண்டும் என்று யோசனை சொன்னேன். அதற்குக்கூடச் சரியென்றார்கள். பெண் வீட்டில் எதையும் மறைக்கும் எண்ணம்கூட, அவருக்கு இல்லை. எவ்வளவு நல்லவர்கள் பாருங்கள்” என்றான் அவன்.

ஆனால், “டாக்டர் மகனுக்குத் திருமணமா? பாவம். அந்தப் பெண், என்றான் புவனன்.

“இப்போதைக்குப் பாவம் இல்லை என்று சொல்ல முடியாது. ஆனால் மறுவாழ்வு மையத்துக்குப் போய் வந்த பிறகு திருமணம் என்றால், டாக்டரின் திட்டம் அந்த ஏழைக் குடும்பத்துக்கு அதிருஷ்டம்தானே?”

புவனனின் முகம் அவன் அப்படி நினைப்பதாகக் காட்டவில்லை.

ஏதோ யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தவன். மீண்டும் அவளை நோக்கி, “உன் அப்பா இப்போது தேவைக்கு நன்றாகவே சம்பாதிக்கிறார் என்று டாக்டருக்குத் தெரியுமா?” என்று விசாரித்தான்.

யோசித்துப் பார்த்துவிட்டு, ‘இல்லை’ என்று தலையசைத்தான் பவானி. “நானாக அதுபற்றி அவர்களிடம் ஒன்றும் சொன்னதில்லை. புவனன், அதைத் தெரிவிப்பது என்றால், உங்கள் உதவியைப் பற்றிக் கூற வேண்டும். நீங்கள் முதலிலேயே எச்சரித்தபடி; முடிந்தவரை நானாக உங்களைப் பற்றி டாக்டரிடம் பேசுவது இல்லை. தொலைக்காட்சிப் படப்பிடிப்புக்குத் தவிர, டாக்டருக்கு எங்கும் செல்வது இல்லை.

எங்கள் வீட்டுக்கும் அப்படித்தான். அதனால் அவருக்குத் தெரிய வாய்ப்பில்லை.” என்றாள்.

திரும்பி அவளை நேராக நோக்கி, “டாக்டர் அகல்யாதேவி குறிப்பிடும் ஏழைப் பெண் நீயாக இருக்கலாம் என்று நீ நினைத்துப் பார்த்ததே இல்லையா, பவானி?” என்று நிதானமாகக் கேட்டான் அவன்.

ஒரு கணம் திகைத்துப் போனாள் பவானி. இப்படிச் சொல்லி விட்டானே.

சட்டென முகம் சிவக்க, “என்னைப் பார்த்தால், அப்படி ஒன்றுமே இல்லாத ஏழைப் பெண் போலவா தெரிகிறது?” என்று ஆத்திரத்துடன் கேட்டான்.

கண்களில் ஓர் ஒளி தோன்றி மறைய, “ஊஊம்” என்றான் புவனன். “எனக்கு அப்படித் தோன்றியதே இல்லலதான். ஆனால் டாக்டர்மமா அப்படி நினைத்திருக்கலாம் அல்லவா? நம்மிடம் சம்பளம் வாங்குகிறவள்தானே என்று...”

சற்று சமாதானமடைந்து, “ஒரு போதும், டாக்டர் அப்படி நினைத்திருக்கவே மாட்டார்கள். அவர்கள் எனக்குத் தரும் ஊதியமே, எவ்வளவு. அதற்கு மேல் என்னை ஏழைப் பெண்ணாக எப்படி நினைக்க முடியும்? மேடம் என்னோடு என்னென்ன விஷயங்கள் பேசுவார்கள் தெரியுமா? வயதிலும் அனுபவத்திலும், வாழ்க்கை நிலையிலும் இவ்வளவு பெரியவர்கள், நம்மைச் சம நிலையில் வைத்து இதையெல்லாம் பேசுகிறார்களே என்று நானே பலமுறை நினைத்து வியந்திருக்கிறேன். நீங்களானால் புவனன், வெளிநாடு போய் வந்த பிறகு தொழிலை மட்டும் தான் தீவிரமாக நினைக்கிறீர்கள் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. மற்றதில் எல்லாம், உங்களுக்கு ஒரே குழப்பம். அதனால்தான் நல்லவர்கள் என்று நீங்கள் அத்தாட்சி கொடுத்த டாக்டரைக் கெட்டவர்கள் என்கிறீர்கள். பாதுகாப்பான இடம் என்று சேர்த்துவிட்ட இடத்தை விட்டு வெளியேறு என்கிறீர்கள். எல்லாம் பயங்கரக் குழப்பம்” என்று முடித்தாள் பவானி.

“உலகில் உள்ள எல்லாமே, ஒரு நிலையில் மாறுகின்றவை தான் பவானி. உதாரணத்துக்கு- தண்ணீரை எடுத்துக் கொள். நூறு டிகிரிக்குச் குடாகிற வரை தண்ணீராகவே இருக்கிறது. அதற்கு மேல் குடுபடுத்தினால் நீராவியாகி அடியோடு உருமாறி, வாயு நிலைக்குப் போய்விடுகிறது. மனித மனமும் அதே போலத்தான். டாக்டராக இருந்த அகல்யாதேவி, இப்போது கந்தர வதனத்துடைய அம்மாவாக மாறியிருக்கிறார்கள். இரண்டு பேருக்கும் உள்ள வேறுபாடுகளை நான் என்னதான் எடுத்துச் சொன்னாலும், இப்போது நீ ஒத்துக் கொள்ளப்போவது இல்லை என்று தெரிகிறது. சரி அதைப் பற்றி பேசி இப்போது நேரத்தை வீணாக்க வேண்டாம். லட்சுமணன் எப்போது வேண்டுமானாலும் வந்து விடலாம். இப்போது...”

“பவானி, நீ எனக்கு ஒரு சத்தியம் செய்து தருவாயா? இங்கே எப்போது என்ன நடக்கும் என்று எதுவும் சொல்ல முடியாது. அதனால் வழக்கத்துக்கு வேறுபாடாக எது நடந்தாலும் அதை உடனே எனக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும். முக்கியமாகத் திருமணம் பற்றிப் பேசக் வந்தால் என்னிடம் கலந்து பேசாமல் நீ எந்தப் பதிலும் சொல்லிவிடக்கூடாது. பொறு. நான் சொல்லி முடித்து விடுகிறேன். உனக்கு என்ன மாதிரி ஆபத்து வரக்கூடும் என்று என்னாலும் சரியாகச் சொல்ல முடியவில்லை. ஆனால் ஏதோ நிச்சயமாக நடக்கப் போகிறது என்று என் மனம் சொல்லுகிறது. இதுவரை என் மனம் தவறாக வழி காட்டியது இல்லை. அதனால்... பவானி எதற்கும் நீ எனக்குத் தினமும் போன் செய்கிறாயா? உன் குரல் கேட்டால் எனக்கு நிம்மதி என்ன? செய்கிறாயா?” என்று ஏந்தினாற்போலக் கைகள் நீட்டினான் புவனேசுவரன்.

அவள் வியந்த பார்வையுடன் சற்றே தயங்கவும், “எப்ப நன்றிக்கடன் தீர்ப்பேனோ என்பாயே. இதை உன் நன்றிக்கட தீர்ப்பதாக வைத்துக் கொள். செய்கிறாயா?” என்று மறுபடியும் கேட்டான்.

முகத்தில் வியப்பு மாறாவிட்டாலும் சரி, உன்னிஷ்ட போல முக பாவனையோடு பவானி தன் கையை அவனது மீது வைத்தாள்.

தன் பெரிய கரத்தால் அவளது கையை அவன் இறுக முடியபோது தூரத்தில் அவளது காரின் ஓடார்ன் ஒலி மெல்லக் கேட்டது.

புவனன் அவள் கரத்தை விடுவிக்க பவானி காரை மீண்டும் ஓட்டத் தொடங்கினாள்.

புவனேசுவரன் சொன்ன ஆபத்தில், பவானிக்கு அவ்வளவு நம்பிக்கை இல்லை.

ஆனால் தீவிரமும் வேகமுமாக அதை அவன் சொன்னவிதம், அவன் மனதில் பதிந்தது. திரும்பத் திரும்ப லைனக்க வைத்தது. நினைத்து நினைத்துப் பரவசமுறச் செய்தது.

புவனன் அவ்வளவு சொன்னான் என்றால் அது சரியோ, ப்போ சொன்னது அவளுக்காக அல்லவா? அவ்வளவு டக்கறை அவன் மேல் இருப்பதால் அல்லவா, சொன்னான்.

அதிலும் அவளது திருமண விஷயத்தில்.

கம்மா ஒரு நண்பனாக இருந்தும் அக்கறை காட்டலாம்தான். னால் நண்பனின் அக்கறைக்கு ஓர் எல்லை இருக்கிறது. லை வாங்கித் தரலாம். வருமானத்துக்கு வழி காட்டலாம். வது கேட்டது பற்றி ஆலோசனைகள் கூறலாம்.

ஆனால் திருமண விஷயத்தில் தலையிட முடியாது. டவும் அனுமதியின்றி.

அவளது திருமணம் பற்றிப் புவனன் இந்த அளவு டட்டுடன் சிந்தித்துப் பேசுகிறான் என்றால் அவன் மனதில் டர எண்ணம் இருக்கிறது என்றுதானே அர்த்தம்?

அத்தோடு அந்த செல்போன்.

அவனுக்கும் அவளுக்கும் இடையே மற்றவர் அறியாத ஒரு ரகசியப் பாலத்தை அல்லவா தந்துவிட்டுப் போயிருக்கிறான். அதுவும் முன்கூட்டியே திட்டமிட்டு வாங்கி வந்திருக்கிறான்.

‘உன்னை ரொம்பவே நினைக்கிறேன்’ என்று அவளுக்கு அறிவிக்கும் அடையாளமாகவே அது அவளுக்குப்பட்டது.

அன்றைய அனைப்பு கூட, அவன் ஆத்திரப்பட்டு நினைத்ததுபோல, வெறும் எடுத்துக்காட்டு மட்டுமானது அல்ல. அவனும் உணர்ச்சி வசப்பட்டுத்தான் இருந்திருக்கிறான்.

அதனால்தான் கலியுக அர்ஜுனனாக வாழ்ந்த கந்தர வதனத்தைக் கண்டதும் அந்த வீட்டிலேயே அவன் இருக்கக் கூடாது என்றிருக்கிறான். டாக்டர் அவன் மனதைக் கரைத்து மகனுக்குத் திருமணம் செய்து வைத்து விடுவார்களோ என்றெல்லாம் தப்புத் தப்பாகக் கற்பனை செய்து கலங்குகிறான்.

இருக்கட்டும், இன்னும் கொஞ்ச நாள் கந்தரவதனம் சாரை, மறுவாழ்வு மையத்தில் சேர்த்து முழுமையாகக் குணப்படுத்தி அவருக்கு ஏற்றபடி ஒரு திருமணத்தையும் செய்து வைத்து விட்டால், அப்புறம் அவளுக்கு விடுதலை.

அதுவரை டாக்டருக்குச் செய்ய வேண்டிய நன்றிக்கடன் இருக்கிறது. தாய், மகள் இருவருமே அவளையே நம்பிக் கொண்டும் இருப்பதால் அந்தப் பணியைச் செய்துதான் ஆக வேண்டும்.

அதன் பிறகு, ‘ஏற்றுக் கொண்ட பணியை முடித்து விட்டேன். இனி உங்கள் சித்தம். என் பாக்கியம். நீங்கள் என்ன சொன்னாலும் அதன்படி நடக்கிறேன்’ என்று புவனனிடம் போய்ச் சொல்ல வேண்டும்.

அப்போது அவன் என்ன சொல்லுவான்?

உன்னைக் காதலிக்கிறேன் என்று புவனன் வெளிப் படையாக ஒரு தரம்கூடச் செல்லவில்லையே என்று பவானியின் மனம் ஒரு கணம் துணுக்குற்றது.

ஆனால் கைப்பையுள் இருந்த 'செல்'லைத் தொட்டுப் பார்த்ததுமே அந்தத் துணுக்கம் மறைந்தது.

இதுவரை சொல்லாமல் சொன்னான். இனி வெளிப்படையாகவே சொல்லுவான் என்று நிச்சயமாக நினைத்தான்.

தன் யோசனையிலேயே மூழ்கியிருந்ததால், அன்றாட வேலைகளில் பவானி கோட்டை விட்டாள் என்று சொல்ல முடியாது. ஆனால் அவளது கவனம் சிதறியது நன்றாகவே தெரிந்தது.

கரு விழிகளில் கனவையும், முகத்தில் ஒரு பொலிவையும் கவனித்த அகல்யாதேவி சற்று யோசித்துவிட்டு லட்சுமணனை அழைத்துப் பேசினார்.

பிறகு, மகளின் அறைக்குள் சென்றார்.

அன்றிலிருந்து சுந்தரவதனம் காரில் 'டிரைவ்' போகத் தொடங்கினான்.

காரை ஓட்டியது பவானிதான் என்றாலும் லட்சுமணனும் கூடவே வந்தார்.

இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு லட்சுமணனுக்கு வேறு வேலைகள் இருந்ததால் பவானி தனியாகவே காரை ஓட்டிச் சென்றாள்.

"நீதான் நன்றாக ஓட்டுகிறாயே. அத்தோடு சுந்தரத்துக்கு ஸலசன்ஸ் இருப்பதால் அவன் மட்டும் கூட இருந்தாலே போதும். இருவருமாகப் போய் வாருங்கள்" என்றார் டாக்டர்.

ஒவ்வொரு நாளும் குளித்து உடைமாற்றிவிட்டு அறையிலிருந்து வெளியே வருமுன் புவனனோடு பவானி பசுவாள்.

இடையூறின்றி, அதே சமயம் அடுத்தவர் அறியாது அவள் பசுக் கூடிய நேரம் அதுதான். ஆனால் அவனும் வேலைக்குக் ஸம்பிக் கொண்டு இருப்பானே. அதனால் வெறும் நலம் நிதம். அறிவித்தலோடு பெரும்பாலும் பேச்சை முடித்து டுவான். அதிகப்படியாகக் காரை ஓட்டுவது சொல்லுவான்.

சுந்தரவதனம் அவனோடு கூடப் போவது, அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லைதான். ஆனாலும் பவானியால் மறுத்துக் கூற முடியாது என்பது அவன் அறிந்ததே. பவானியுமே, மறுப்பது அவசியம் என்று நினைக்கவில்லை என்பதும் தெரிந்திருந்ததால், எச்சரிக்கையோடு இருக்குமாறு கூறியதோடு புவனன் நிறுத்திக் கொண்டான்.

அத்தோடு ஓடுகிற காரில் கூட இருப்பதால் என்ன கெடுதல் நேர்ந்து விடப்போகிறது? வேண்டாத பேச்சு பேசக்கூடும் அவ்வளவே. அந்தப் பேச்சே பவானிக்கு வெறுத்துவிட்டால், ரொம்ப நல்லது.

இப்படி இரண்டு நாட்கள் சென்ற பிறகு அன்று சற்று அதிகம் தூரம் செல்ல, சுந்தரவதனம் பிரியப்பட்டான். கொஞ்ச காலமாக வீட்டுக்குள்ளேயே கிடந்ததற்கு, சுத்தமான காற்று முகத்தில் மோதுவது ரொம்பவும் சுகமாகவும், உற்சாகமூட்டுவதாகவும் இருக்கிறதாம்.

அப்படியே சற்று தூரத்தில் புதிதாகக் கட்டப்பட்டிருந்த ஆடம்பரக் குடியிருப்பில் வசித்துவரும் நண்பன் ஒருவனை எட்டிப் பார்த்துவிட்டு வரவும், சுந்தரவதனம் ஆசைப்பட்டான்.

இதைப் புவனனிடம் பவானி சொன்னதும், அவன் எதிர்பார்த்தது போலவே, "நீண்ட டிரைவும், நண்பன் வீடுமா? போகாதிருக்க முடியாதா, பவானி?" என்று கேட்டான் அவன்.

"இனி மறுத்தால் நன்றாக இருக்குமா? அவர்கள் கார், கார் ஓட்டக் கற்றுக் கொடுத்திருப்பதே இதுபோல ஓட்டுவதற்காகத் தான். உங்கள் டிரைவர் நீங்கள் சொல்லுகிற இடத்துக்குக் காரை ஓட்ட மறுத்தால் ஒத்துக் கொள்வீர்களா?"

"அதில்லை... இந்த நண்பன் வீட்டு சமாச்சாரம்தான் கொஞ்சம் உறுத்துகிறது..."

"தேவையே இல்லை, புவனன். அந்த நண்பனைப் பார்த்து, இங்கே அம்மாவோடு இருப்பதாகத் தெரிவித்து, அவ்வப்போது வந்து போகுமாறு அழைக்க மட்டும் தான். அது ஒன்றும் தனி

வீடும் அல்ல. ஃப்ளாட்தான். கவலையே படாதீர்கள்” என்று குரலில் முறுவலுடன் கூறினான் அவன்.

அவளுக்காக என்னமாய்க் கவலைப்படுகிறான். சுந்தரவதனத்தின் சொங்கித்தனத்தைப் பார்த்த பிறகும் அனாவசியமாக என்ன கவலை?

“ஓகே... நீ சென்று வருவதற்கு சுமார் எவ்வளவு நேரம் ஆகக் கூடும்?”

“சுமார் ஒன்றரை அல்லது இரண்டு மணி நேரம். ஏன்? வந்ததும், போன் பண்ணித் தகவல் கொடுக்க வேண்டுமா?” என்று கேட்டபோது அவன் குரல் தளழ்ந்து குழைந்தது.

“தகவல் நான் தருகிறேனா, நீ தருகிறாயா என்று பார்க்கலாம்” என்ற புதிரோடு பேச்சை முடித்தான் அவன்.

நண்பனுக்குக் கொடுக்க என்று ஒரு சிறு பெட்டியோடு, சுந்தரவதனம் காரில் ஏறினான்.

செல்லும் வழி நெடுக, அகல்யாதேவியின் மருத்துவ மனையைப் பற்றி, விவரித்துக் கொண்டே வந்தான் சுந்தரவதனம்.

ஒரு சிறு கிளினிக்காகத் தொடங்கி, கைராசியினால் பெரிய டாக்டராகி நிறைய சம்பாதித்து இந்த மருத்துவமனையை டாக்டர் எப்படிக்கட்டினார் என்று ஒரு கதைமாதிரிச் சொன்னான். “மருத்துவமனை இருக்கும் இடமே இப்போது மூன்று கோடி ரூபாய் பெறும் பவானி. முதலில் ஒரு தளத்தில் தொடங்கியது. இப்போது நாலு தளங்கள். அந்த இடத்து பஸ் நிறுத்தத்தையே அகல்யாதேவி ஆஸ்பத்திரி நிறுத்தம் என்றுதான் சொல்லுவார்கள். அந்த அளவுக்குப் பெயரும் புகழும், அம்மாவுக்கு உண்டு.”

அந்த மாதிரிப் பெயரையும் புகழையும், பிடித்தமான தாழிலையும் விட்டுவிட்டு, ஒரு குற்றவாளியைப் போல டாக்டர் அகல்யாதேவி தலை குனிந்து ஓடி வந்தது தன்னால்தானே என்று என்றேனும் இந்த மனிதன் எண்ணிப் பார்த்திருப்பானா ன்ற எண்ணம் முதல் முதலாகப் பவானிக்குத் தோன்றியது.

அப்படி எண்ணிப் பார்த்திருந்தால் அந்த மருத்துவ மனையைப் பற்றி இப்படி விலாவரியாக அளக்க முடியுமா?

பாவம் டாக்டர், ஆனால் என்னதான் தப்பு செய்திருந்தாலும் பெற்ற மகன். பாசம் விடவில்லை. இப்போது மீண்டும் மகன் நன்றாகி விட வேண்டும் என்று தவிக்கிறார்.

பிள்ளை முகம் பார்த்ததும், பிரசவ வலி மறந்து போகுமாமே. அதுபோல இந்த மகனால் பட்ட துன்பங்களை மறந்துவிட்டு அவன் நலம் பேண ஆளதைச் செய்கிறார்.

இந்த வாய்ப்பை விடக்கூடாது என்று கருதி, “அவ்வளவு பெயரும் புகழ்மாக இருந்தவர்கள் வனவாசம் மாதிரி இங்கே வந்து தனியே வசிக்கிறார்களே. பாவமில்லை?” என்று கேட்டான்.

சுந்தரவதனத்தின் பார்வை தன் மீது படிவதைப் பவானியால் உணர முடிந்தது.

பிறகு, “அதற்குப் பிராயசித்தம் செய்யத்தான் துடித்துக் கொண்டு இருக்கிறேன் பவானி. அம்மாவின் விருப்பம் போல நடந்து அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கப் போகிறேன்” என்றான் சுந்தரவதனம்.

“பின்னே அம்மாவுக்குத் தெரியாமல் இன்னமும் குடிக்கிறீர்களே.” என்று வருத்தத்துடன் கேட்டான் அவன்.

“ஆனால் அம்மா சொல்படி மறுவாழ்வு மையத்துக்குப் போய் அதை அடியோடு குணப்படுத்திக் கொள்ளப் போகிறேனே” என்று அவன் கூறவும், பவானி ஆறுதல் அடைந்தாள்.

மறுவாழ்வு மையத்துக்குப் போக மாட்டேன் என்று அடம் பிடிப்பானோ, அப்படி அடம் பிடித்தால் அவன் குடிப்பது பற்றி டாக்டரிடம் சொல்ல நேருமே என்று எண்ணிக் கொண்டு இருந்தவன் அவன். இப்போது அவனாகவே மையம் செல்வது பற்றி ஒப்புதலாகப் பேசவும் நிம்மதியாயிற்று.

அதுபற்றி அவள் கூறவும், கந்தரவதனம் சிரித்தான். “வெறும் நிம்மதி மட்டும்தானா? இன்னும் பார், அம்மாவுக்கும் உனக்கும் உள்ளம் அப்படியே குளிரும்படி, நான் என்னென்ன சொல்லப் போகிறேன் தெரியுமா?”

“சொல்லுங்களேன்” என்றாள் பவானி மகிழ்ச்சியோடு.

“இதோ சொல்லுகிறேன். ஆனால் அதை நீ காரை ஒட்டிக் கொண்டே பாதி கவனத்தில் கேட்டுப் பயனில்லை. அதோ அந்தத் திருப்பத்தில்தான் நண்பன் ஃப்ளாட் இருக்கிறது. வலப்புறமாகக் காரைத் திருப்பி.”

கந்தரவதனத்துடைய நண்பனின் வீட்டுக்குப் போவது, ஏற்கனவே திட்டமிட்டதுதான்.

எனவே அவள் சொன்னபடி திருப்பிச் செலுத்தி அங்கிருந்து பெரிய கேட்டின் முன் காரை நிறுத்தினாள் பவானி.

“நீ காரிலேயே இரு. நண்பனிடம் பேசிவிட்டு இதோ வருகிறேன்” என்று காரை விட்டிறங்கி, கேட்டைக் கடந்து கந்தரவதனம் உள்ளே சென்றான்.

மூன்று அடுக்கு வீடுகள். இரு புறமுமாக ஒவ்வொரு கட்டிடத்திலும், ஆறு ஃப்ளாட்டுகள். ‘ப’ வடிவில் மொத்தம் நாலு கட்டிடங்கள். நடுவில் நீச்சல் குளம். தரை மட்டத்துக்குக் கீழே உள்ள தளத்தில கார்கள் நிறுத்தப்பட்டிருந்தன.

எல்லாம் விலை உயர்ந்த கார்கள்.

அத்தனை வீடுகளிலும் ஏசி தலையை நீட்டிக் கொண்டு இருந்தன.

பணக்காரர்கள் மட்டும் வசிக்கும் இடம் என்பது காரோடும் பாதையிலிருந்து உயரே விசித்திரமான வடிவில் அமைக்கப் பட்டிருந்த தன்னீர்த் தொட்டிவரை நன்றாகத் தெரிந்தது.

கந்தரவதனம் சீக்கிரமாகவே வந்து விட்டான்.

“மாது வீட்டில் இல்லை, பவானி. ஆனால் வெகு சீக்கிரமாக வந்து விடுவதாகவும் உள்ளே போய் உட்கார்ந்திருக்கும் படியாகவும் சொல்லி, வீட்டுச் சாவியைக் கொடுத்துவிட்டுப்

போயிருக்கிறான். வருகிறாயா? உள்ளே உட்கார்ந்திருக்கும் நேரத்தில் என் திட்டமெல்லாம் சொல்லுகிறேன்” என்று அவளை அழைத்தான்.

வெளிச்சத்தில் திரும்பி வந்துவிட வேண்டும் என்பதற்காக முன் மாலையிலேயே கிளம்பியிருந்தார்கள். வெயிலின் காட்டம் குறைந்திராததால், வெளியே காருக்குள் புழுக்கத்தில் அமர்ந்து வேர்த்து வடிவதைக் காட்டிலும், வீட்டினுள் இருப்பது மேல் என்றே பவானிக்கும் தோன்ற காரைப் பூட்டிக் கொண்டு கந்தரவதனத்துடன் சென்றாள்.

இரண்டாவது தளத்தில் அந்த நண்பனின் வீடு. ‘லிஃப்ட்’-ஓடு அய்வளவு அழகாக இருந்தது. வீடும் அப்படித்தான் சுவைவக் கல் தளம், ஷாண்டிலியர், சுவரில் அழகான சித்திரங்கள்.

ரசனையுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவளை அழைத்து. “அதையெல்லாம் அப்புறம் பார்த்து ரசிக்கலாம். முதலில் என் பேச்சைக் கேட்டு ரசிக்க வா.” என்று அழைத்தான் கந்தரவதனம். அவளது நண்பனுக்காகக் கொண்டிருந்தது என்று பவானி நினைத்த பெட்டியைத் திறந்தபடி.

பெட்டியினுள்ளிருந்து அவன் ஒரு மதுபாட்டிலை எடுக்கவும், பவானி திகைத்தாள்.

கிட்டத்தட்ட அதே சமயத்தில், “உங்களிடம் பேச வேண்டும் டாக்டர்” என்றபடி எதிரே வந்து அமர்ந்த புவனேசுவரனைப் பார்த்து டாக்டர் அகல்யாதேவியும் திகைத்து தான் நின்றாள்.

டாக்டரின் திகைப்பு, புவனேசுவரன் எதிர்பார்த்ததுதான். கூடவே அவர் மறைக்க முயன்ற கலக்கமும் அவன் கன்னில் படாமல் இல்லை.

தன் சந்தேகங்கள் உறுதியாகிவிட்டன. அவன் சற்று அழுத்தத் தோடு பேசினான். “என்ன டாக்டர், முகம் கொஞ்சம் வெளுத்தாற் போலத் தெரிகிறது. சுகமாக இருக்கிறீர்கள் அல்லவா?” என்று நலம் விசாரித்தான்.

அகல்யாதேவியும் சுதாரித்துக் கொண்டு, “என்னப்பா டாக்டர் நான் கேட்க வேண்டிய கேள்வியை நீ கேட்கிறாய்? தானே என்னைப் பார்க்க வந்திருக்கிறாய்? சொல்லு உடம்புக்கு என்ன?” என்று பதில் விசாரணை செய்தார்.

நல்ல கேள்வி கேட்டார்கள் என்று எண்ணிக் கொண்டு, “டாக்டர், பொது மருத்துவமும் பார்த்தாலும், பிரசவம், தாய் சேய் நலத்தில்தான் தனித்தேர்ச்சியும் சிறப்பும் பெற்றவர்கள். நீங்கள் மருத்துவ ஆலோசனை கேட்டு நான் உங்களிடம் வருவது என்றால், என் மனைவி தாயாகிற நிலையில்தான் வருவேன். இல்லையா? சொல்லப் போனால், இப்போதும் அது சம்பந்தமாகத்தான் வந்திருக்கிறேன்.” என்று தொடங்கினான் புலனன்.

“திருமணமே ஆகா...” என்று தொடங்கிவிட்டுச் சட்டென வாயை மூடிக் கொண்டார் டாக்டர்.

புலனன் என்ன சொல்ல வருகிறான் என்பது புரிந்தாற்போல, அவர் முகம் இறுகியது.

“நீங்கள் சொல்வது சரிதான் டாக்டர். திருமணமே ஆகாமல், மனைவியோ மனைவிக்குத் தாயாகிற நிலையோ எப்படி வர முடியும்? அதற்காகத்தான் என் திருமண விஷயமாகத்தான் உங்களிடம் கலந்து பேச வந்திருக்கிறேன்.”

“உன் திருமண விஷயமாக முதலில் உன் பெற்றோரிடம் பேசுப்பா. அவர்களுக்குப் பிடித்த மாதிரியான, உன் நடுமப்பத்துக்குத் தகுந்தவளாக அந்தஸ்துக்கு ஏற்றவளாக யார் மனமும் நோகாமல் இருக்கும்படியாக...”

புலனேகவரன் லேசான முறுவலுடன் தலையசைக்கவும், அவரது பேச்சு நின்றது.

சிறு அமைதியின் பின், “உனக்கு எத்தனையோ பெண்கள் கிடைப்பார்கள். ஏன், இவளை விடச் சிறந்த பெண்ணே கிடைப்பாள். ஆனால் என் மகனுக்குப் பணத்துக்காக அல்லாமல் இப்படிக் கடமை உணர்வும், பொறுப்புணர்ச்சியும் உள்ள எவன் கிடைப்பாள் சொல்லு. தயவு செய்து இதைக் கெடுத்து விடாமல் விலகிக் கொள்ளப்பா...” என்று கெஞ்சும் குரலில் கேட்டார் அகல்யாதேவி.

“கிடைக்கவே மாட்டாள். ஒத்துக் கொள்ளுகிறேன். ஆனால் யோசித்துப் பாருங்கள். நீங்களே ஒரு மருத்துவர். உங்கள் மகளின் உள்ளுறுப்புகள் இப்போது எவ்வளவு பாதிக்கப்பட்டிருக்கும் என்பது உங்களுக்கு மிக நன்றாகத் தெரியும்.”

“அது தெரிந்திருப்பதால்தானே, அவன் நிலையறிந்து அவளைப் பொறுமையோடு ஏற்றுக் கொள்ளும் ஒருத்தியைத் தேடிக் கண்டுபிடித்தேன். அதைக் கெடுக்காதேப்பா.” என்று மீண்டும் கெஞ்சினார் டாக்டர்.

“நான் கெடுப்பது இருக்கட்டும் பவானியைப் போல உங்களுக்கு ஒரு பெண் இருந்தால் அவளை மிஸ்டர் சுந்தரவதனத்தைப் போல ஒருவருக்குப் பலியிடுவீர்களா? அதுவும் என்னைப் போல ஆரோக்கியமும், வசதியும் உள்ள ஒருவன் அவளை மணக்க முன்வரும் போது?”

“சொல்லாதேப்பா. சொல்லாதே. சுந்தரத்தைப் பற்றிப் பவானியிடம் நானே பேசியிருக்கிறேன். அவளுக்கும் சம்மதம் தான். முதலில் மறுவாழ்வு மையத்தில் சேர்த்து. முழுமையாகக் குணப்படுத்த வேண்டும் என்று யோசனை கூடச் சொன்னான். அதை எடுத்துச் சொல்லி மையத்தில் சேர சுந்தரத்தைச் சம்மதிக்கவும் வைத்திருக்கிறேன். அவனும், இப்போது எவ்வளவோ மாறி விட்டான். குடிப்பது இல்லை. வேலைக் காரர்களுடன் கூட நன்றாகப் பழகுகிறான். ஜோக்கடிக்கிறான். அவர்களோடு உலாவக்கூடப் போய் வருகிறான். மனம், உடம்பு எல்லாம் நன்றாகிக் கொண்டு இருக்கிறது. எல்லாம் கூடி வருகிற நேரம். போட்டு உடைத்து விடாதே. ப்ளீஸ்.”

முகத்தில் இரக்கத்துடன், மறுப்பாய்த் தலையசைத்தான் புவன். “அவன் தந்தைக்கு உதவினீர்கள் என்று உங்களிடம் பவானிக்கும் நன்றி உணர்ச்சி அதிகம் உண்டு. அந்த நன்றிக் கடனாகத்தான் அவன் உங்கள் மகனுக்குப் பணிவிடை செய்தது ஏழைப் பெண் பற்றி நீங்கள் சொன்னதை யாரோ ஒரு பெண்ணாக என்னி, அந்தப் பெண்ணின் வாழ்வு பட்டுப் போகக் கூடாது என்று அவன் சொன்ன யோசனைதான் மறுவாழ்வு மையமே. யோசியுங்கள், டாக்டர். இதையெல்லாம் அவன் என்னுடன் கலந்து பேசுகிறான் என்றால் பவானியின் மனம் உங்களுக்குப் புரியவில்லையா? இன்னமும் விலகிப் போய்விடு என்பீர்களா?”

தரையில் பார்வையைப் பதித்தவாறு அசையாமல் அமர்ந்திருந்த டாக்டர், சுவர்க் கடிசாரம் ஒலிக்கவும் சற்றுப் பொறுத்து மெல்ல நிமிர்ந்தார்.

“பவானி திரும்பி வருகிற நேரம்தான். இருந்து அவளைப் பார்த்துப் பேசிவிட்டுப் போப்பா.” என்றார் மெதுவாக. “கந்தரத்துக்குத் திருமணம் செய்வது, அவ்வளவு சரியில்லை தான். இருக்கட்டும். அவன் இப்படியே இருந்து விட்டுப் போகட்டும்.”

புன்னகை மலர், “உங்களிடம் நான் இதைத்தான் எதிர் பார்த்தேன் டாக்டர்.” என்றான் புவனேசுவரன். “உங்களுக்கு இன்னும் ஒரு செய்தியும் இருக்கிறது. டாக்டர் சோர்வு நீங்கி நடமாடும் அளவுக்கு பவானியுடைய தந்தையைக் குணப் படுத்தி விட்டீர்கள் அல்லவா? வீட்டிலிருந்தபடியே இப்போது அவர் நன்றாகச் சம்பாதிக்கிறார். பவானியின் சம்பளம், அவன் அத்தையின் பென்ஷன், எல்லாமே சேமிப்பாகத்தான் மாறிக் கொண்டு இருக்கின்றன” என்று விவரம் சொன்னான்.

“உன் வேலை என்று சொல்லு. மாமனார் நிலையை உயர்த்தி விட்டுப் பெண் கேட்கப் போகிறாய். கெட்டிக்காரன். அவர் சம்பாதிக்கும்வரை, பவானி திருமணம் செய்து கொள்ள மாட்டான் என்று உன்னிடம் சொன்னபோதே, இதை நான்

எதிர்பார்த்திருக்க வேண்டும்” என்று சொன்னபோது அகல்யாதேவி முகத்திலும் புன்னகை இருந்தது.

அதன்பின், முன்னர் இருந்தது போல, இருவரும் சகஜமாகப் பேசிக் கொண்டு பவானி கந்தரவதனம் வருகைக்காகக் காத்திருக்கலாயினர்.

ஆனால் நேரம் போய்க் கொண்டு இருந்ததே தவிர, அவர்கள் இருவரும் திரும்பி வரவே இல்லை.

முதல் அரை மணிநேரத் தாமதத்தை இருவருமே பெரிதாக நினைக்கவில்லை.

திட்டமிட்டதைவிட, அதிகத் தூரம் சென்றிருக்கலாம். கந்தரவதனத்துடைய நண்பன் வீட்டில், பேச்சில் கூடக் கொஞ்ச நேரம் கழிந்திருக்கலாம்.

இப்படியெல்லாம் காரணம் கற்பித்துக் கொண்டு கவலைப்படாமலே காத்திருந்தனர்.

“நீ வந்திருக்கிறாய் என்று தெரிந்தால் பாதி தூரத்திலேயே, பவானி திரும்பி வந்திருப்பாள்.” என்று அகல்யாதேவி ஜோக்கடிக்க புவன் வாய்விட்டுச் சிரித்தான்.

ஆனால் ஒரு மணி நேரத்துக்கும் மேலாக, அவர்கள் வரவில்லை என்றானதும், அவர்கள் வரவுக்காகக் காத்திருந்த இருவருக்கும், உள்ளூரக் கலக்கம் உண்டாயிற்று.

கந்தரவதனம் மது பாட்டிலை வெளியே எடுக்கவும், பவானிக்குத் திகைப்புடன் கோபமும் வந்தது.

“என்ன இது கந்தரம் சார்?” என்று ஆத்திரமாகக் கேட்டாள் அவள்.

“ரொம்பக் கஷ்டமான கேள்வி கேட்கிறாயே, பவானி. இது என்னது?” என்று மது பாட்டிலைத் தூக்கி பிடித்து, இப்படியும் அப்படியுமாகத் திருப்பிப் பார்த்து ஆராய்வது போல, நடித்து விட்டு “நான் பார்த்த அளவில் இது ஒரு மதுப்புட்டி மாதிரிதான் தெரிகிறது. எதற்கும் குடித்துப் பார்த்தே சொல்லி விடுகிறேனே” என்று கூறி பாட்டிலைத் திறந்து அப்படியே வாயில் கொஞ்சம் ஊற்றிக் கொண்டான் கந்தரவதனம்.

பவானி ரொம்பவே பிரமித்துப் போனாள்.

தாயின் மகிழ்ச்சிக்காகக் குடிப்பதை விட்டுவிடப் போவதாக இங்கு வரும் வழியில் கூட இந்த கந்தரவதனம் சொன்னதென்ன? நேர் மாறாக, இப்போது மொடாக் குடியனைப் போலத் தண்ணீர் கூடச் சேர்க்காமல் அப்படியே குடிப்பது என்ன?

“என்ன கந்தரம் சார், வரும்போது என்னிடம் என்ன சொன்னீர்கள்? இதை அடியோடு விடுவதற்காக மறுவாழ்வு மையத்தில் சேர்வதாகச் சொல்லவில்லை? இப்போது...”

“அம்மாவும் நீயுமாகச் சேர்ந்து மறுவாழ்வு மையத்துக்கு என்ன அனுப்பிவிட முடிவு செய்து விட்டீர்கள். அதில் சேர்ந்த பிறகு இதைத் தொடக்கூட முடியாதே. அதனால் இன்று ஆசை தீரக் குடித்து முடித்துவிடப் போகிறேன்” என்று சொல்லி இன்னும் கொஞ்சம் குடித்தான் அவன்.

“அம்மாவின் மகிழ்ச்சிக்காக வாழப் போவதாகச் சொல்லிவிட்டு, நீங்கள் இப்படிக் குடிப்பதைப் பார்த்தால், உங்கள் அம்மாவுக்குச் சந்தோஷமாகவா இருக்கும்?” என்று எரிச்சலோடு கேட்டாள் பவானி.

“ஆகா, முழுசாகக் குடித்து முழுக்க மறந்து விடுவதற்குள் நல்ல வேளையாக நினைவுப்படுத்தினாய். அம்மாவின் மகிழ்ச்சிக்கான என் திட்டத்தைச் சொல்லுகிறேன் என்றேன் இல்லையா? வா. வந்து உட்கார். உட்கார்ந்து என் திட்டத்தைக் கேள்.” என்று அவன் அமர்ந்திருந்த சோஃபாவில் அருகே உட்காருமாறு சைகை செய்தான்.

“முதலில் அந்த பாட்டிலைக் கீழே வையுங்கள்.” என்றவள், அவனது சைகையை அலட்சியம் செய்து இன்னொரு இருக்கையில் அமர்ந்தாள்.

அவள் பேச்சை அலட்சியம் செய்து இன்னொரு மிடறு இறக்கினாள் அவன்.

“இதைக் கவனி பவானி. என் அம்மாவின் மருத்துவமனை பற்றி சொன்னேனில்லையா? அந்த இடத்தின் மதிப்பு இன்று

மூன்று கோடி ரூபாய். அந்த மருத்துவமனை... எப்படியும் எட்டுப் பத்துக்கோடி பெறும். அதற்கு மேலாக மருத்துவமனைக்கு டாக்டர் அகல்யாதேவி சம்பாதித்து வைத்திருக்கும் நல்வெண்ணத்தின் மதிப்பு வேறு இரண்டு மூன்று கோடி தேறும். மொத்த மதிப்பு கிட்டத்தட்டப் பதினைந்து கோடி என்ன? அடையப்பா, என்று வாயைப் பிளக்கத் தோன்றுகிறதா?”

அவள் பேசாமல் பார்த்துக் கொண்டிருக்க, அவன் தொடர்ந்தான். “இந்தப் பதினைந்து கோடிக்கும் வாரிக நான்தான். நான் மட்டுமேதான். எனக்கும் என்னை மனந்து என்னோடு குடும்பம் நடத்துகிறவளுக்கும் என்ன நாக்கு ஊறுகிறதா?”

“உங்களுக்குச் சொத்து வந்தால் எனக்கு நாக்கு ஊறுவானேன்? முதலில் உடம்பை நேராக்கிக் கொண்டு...”

பவானி மேலே பேசமுன், “ஊறித்தானடி ஆக வேண்டும்” என்று சோஃபாவை ஒரு குத்து குத்தினாள் கந்தரவதனம்.

பவானி அதிர்ந்து நோக்க, “உனக்கு நாக்கு ஊறித்தான் ஆக வேண்டும்” என்று திருப்பிச் சொன்னாள் கந்தரவதனம்.

என்ன உளறல் இது என்று அவள் பார்வையில், அவன் மேலும் பேசினான். “பதினைந்து கோடி. இதை நம்பித்தானே இவளிடம் மறுபடியும் வந்து சேர்ந்தேன். இப்போது பார்த்தால் என்னைப் பெற்ற பிசாக, சொத்தை எனக்குத் தர மாட்டாளாம். எனக்குப் பிறக்கிற பிள்ளை பேரில்தான் சொத்து இருக்குமாம். அதாவது நீ எனக்குப் பெற்றுத் தருகிற பிள்ளை பேரில்...”

“என்ன உளறுகிறீர்கள்...?” என்றாள் அவள் பொறுக்க மாட்டாமல்.

டாக்டரை, கந்தரவதனம் பிசாக, அவள் இவள் என்றதனால் வந்த அதிர்ச்சி வேறு.

“உளறலே கிடையாது. நான் சொன்னதெல்லாம் உண்மை. உண்மையைத் தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை என்று சத்தியம் வேண்டுமானால் பண்ணட்டுமா? நான் சொன்னது நிரூபணமாகி அந்த ராட்சசி, அப்படியேதான் எழுதி வைத்திருக்கிறாளாம்

வந்த ஆத்திரத்துக்கு குத்திக் கொலை பண்ணிவிடலாமா என்று கூடத் தோன்றியது. ஆனால் அதனால் சொத்து வராதே. அதனால் அந்த எண்ணத்தை விட்டுவிட்டேன். இதோ பார், உனக்கு ஒரு கோடி ரூபாய் தருகிறேன். ஒரு கோடி என்றால் எவ்வளவு தெரியுமா நூறு லட்சம். ஒரு லட்சம் எண்ணிப் பார்த்திருப்பாயா? நூறு மடங்கு தருகிறேன். என்னை மணந்து கொள். பிறகு எப்படி வேண்டுமானாலும்... இல்லை. ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றுத் தந்து விட்டுப்போ. இன்றைக்கு அச்சாரமாய்..”

பிள்ளை பெறுவதா? இவனுக்கா?

அருவருப்பு அவள் முகத்தில் தெரியவும், “கவலைப் படாதே. குடித்துவிட்டால் நான் காதல்மன்னன் பதினேழு வயதில் தொடங்கி, கிட்டத்தட்ட இருபது ஆண்டு அனுபவம். உன்னை சுகப்படுத்த எனக்குத் தெரியும்” என்று பீற்றத் தொடங்கினான் கந்தரவதனம்.

ஆத்திரமுற்று, “முதலில் உன் சுகம் நிலைக்குமா என்று பார். ஒங்கி இரண்டு அறை விட்டேன் என்றால் தாங்க மாட்டாய். அதை யோசித்துப் பேசு” என்று அட்டிணான் பவானி.

கந்தரவதனம் மௌனமாகக் குடித்துக்கொண்டிருக்கவும், “மரியாதையாக எழுந்து வீட்டுக்கு வாருங்கள், கந்தரம் சார், அல்லது... நீங்கள் வேண்டுமானால் இங்கே இருந்து குடித்து முடித்துவிட்டு வாருங்கள். நான் போகிறேன்” எழுந்தான்.

“போக முடியாது” என்றான் அவன் அலட்சியமாக. “சாவியில்லாமல், இந்தக் கதவை உள்ளிருந்தும் திறக்க முடியாது. வெளியே இருந்தும் அப்படித்தான்” என்றவன், ஒரு சொட்டு மீதமின்றி பாட்டிலில் இருந்த மது முழுவதையும் குடித்து முடித்தான்.

கந்தரவதனம் பொய் சொல்லுகிறானோ என்று அவன் மீது ஒரு கண்ணை வைத்தபடி, வேகமாகசென்று கதவைத் திறந்து பார்த்தான் பவானி. திறக்க முடியவில்லை. ஆக இவன் இந்த விஷயத்தில் பொய் சொல்லவில்லை.

ஆனால் ஏன் இந்த மடத்தனம்? இதனால் அவனுக்கு என்ன லாபம்? ஏனெனில், அப்படி ஒன்றும் அவளை அவள் மடக்கிவிட முடியாது.

“உங்களால் என்னை ஒன்றும் செய்து விட முடியாது. அப்படியிருக்க எதற்காக இந்த மடத்தனம்?” என்று அலட்சியமாகக் கேட்டான்.

ஏன் அவள் சொன்னாள். அதுவும், ரத்தத்தைச் சில்விட வைக்கும் விதத்தில்.

குடித்து முடித்த காலி பாட்டிலை அருகே வைத்துவிட்டு, நன்றாகச் சோம்பல் முறித்தான் கந்தரவதனம்.

பவானியை நோக்கி, “உன்னிடம் பேசி, கல்யாணத்துக்கு ஒத்து கொள்ளச் செய்யும்படி, என்னைப் பெற்ற அந்த முட்டான் சொன்னான். சரியான மடச்சி, பெரிய டாக்டராம். கொஞ்சமாவது அறிவு இருந்தால் அப்படிச் சொல்லுவானா? முட்டான், முட்டான்” என்று தாய்க்கு அர்ச்சனை செய்தபடி மெல்ல எழுந்தான்.

சற்றும்முற்றும், பார்த்தவன் கண்களில் அறையின் நடுவில் போடப்பட்டிருந்த ஆழகாக சலவைக் கல் மேஜைப்பட்டது. காலி பாட்டிலை எடுத்துக் கொண்டு, மேஜையை நோக்கி நடந்தான்.

என்ன செய்யப் போகிறான் என்று பவானி கவனத்துடன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போதே, பாட்டிலைத் தூக்கி மேஜை விளிம்பில் ஒங்கி அடித்தான்.

பாதியளவில், கோணலும், மாணலுமாக பாட்டில் உடைந்தது.

அதை உயரே தூக்கி அழகு பார்த்துவிட்டு, “உன்னை ஒத்துக் கொள்ள வைத்துவிடுவதாகச் சொல்லி விட்டுத்தான் வந்தேன். ஆனால் என் வழியில்” என்று பவானியின் புற திரும்பினான் கந்தரவதனம்.

பாட்டிலை நீட்டிக் காட்டினான்.

“பார்த்தாயா? உடம்பில் எங்கே பட்டாலும் அங்கங்கே கீ விடும். இப்போது என்ன சொல்லுகிறாய்? என் விருப்பம் போ

நடக்கப் போகிறாயா? அல்லது உடம்பெல்லாம் ரத்தக் கோலம் போட்டுக் கொள்ளப் போகிறாயா? முக்கியமாக முகத்தில்” என்று கேட்டுவிட்டு பாட்டிலை நீட்டியவாறு அவளை நோக்கி நடந்தான் அவன்.

உடைந்த பாட்டிலின் கூர் முனைகள் ஓநாயின் கோரைப் பற்களாய் பவானியை நெருங்கி வந்தன.

ஒரு சில கணங்கள், நெருங்கி வந்து கொண்டிருந்த கோரைப் பற்களிடமிருந்து விலகிச் செல்வது தவிர பவானிக்கு வேறு எதுவும் தோன்றவில்லை.

பிறகு புலனனின் நினைவு வந்தது.

சந்தரவதனம் வசிக்கும் வீட்டில் இருக்க வேண்டாம் என்றானே. இவன் இப்படிப்பட்டவன் என்று அறிந்துதானே சொல்லியிருக்கிறான். அவளது நன்மைக்காகச் சொன்னதை அப்போது அவள் காதில் போட்டுக் கொள்ளவில்லை. இப்போது.

இப்போதும், சந்தரவதனத்திடம் இருந்து தப்ப முடியாது போய் விடும் என்று அவள் அடியோடு நம்பிக்கை இழந்து விடவில்லை. ஆனால் யார் முன்பும், எவ்வித அவமானமும் இன்றி வந்தது போலவே திரும்பிப் போக முடியாதோ என்பதுதான் பெரும் கவலையாக இருந்தது.

பின்னடையும்போதே, அவள் பார்வை அங்குமிங்கும் சுழலுவதைக் கண்ட அவன் சிரித்தான்.

“இங்கிருந்து வேறே எந்த வழியிலும், வெளியே போக முடியாதுமமா. ஏதாவது அறைக்குள் புகுந்து, உள்ளே தாளிட்டுக் கொண்டு போரடிப்பாயோ என்று எல்லா அறைகளையும் பூட்டிவிடச் சொன்னேன். மாதுவும், நானும் சேர்ந்து

அமெரிக்காவில் என்னவெல்லாம் செய்திருக்கிறோம் தெரியுமா? அதெல்லாம் பிறகு சொல்லுகிறேன். கேட்டால், வாயைப் பிளப்பாய், எல்லாவற்றுக்கும் ஆயுதம். இந்த பாட்டில்தான். எல்லாம் மனோதத்துவம். உன்னை மாதிரிப் பெட்டை நாய்களைப் பற்றி எனக்குத் தெரியுமட. அதாலே, கன்னத்திலே ஒரு கீறல் என்றால் என்ன வேணுமானாலும் செய்லீர்களே. என்ன போனாலும் அழகு அழியலாமா? போ. போட. எல்லாவற்றையும் கழற்றிப் போட்டுவிட்டு அந்தத் திவானில் ஏறிப்படு. சீக்கிரம். ஐய்தி.” என்று அவளை விரட்டினான் சந்தரவதனம்.

முதல் முறையாக பவானிக்கு மெய்யாகவே அச்சம் தோன்றியது.

சேதமின்றி இவனிடமிருந்து தப்பிக்க முடியுமா?

அவள் கலங்கி நிற்கவும், அவனுக்கு எக்காளமாக இருந்தது. “என்ன பயந்து விட்டாயா? என்ன நடக்கும் என்று இப்போது புரிந்து விட்டதில்லையா? போ. சொன்னதைச் செய். கம்மா மரம் மாதிரி நின்று என் பொறுமையைச் சோதிக்காதே. இரண்டாவது பாட்டில் போட்டேன் என்றால், நான் மிருகம் ஆகி விடுவேன். அப்புறம், உனக்குதான் கஷ்டம் மரியாதையாக வந்துவிடு” என்று மிரட்டினான்.

இவனிடம் பயத்தைக் காட்டக் கூடாது திமிர் ஏறுகிறது.

இல்லாத துணிச்சலை முகத்தில் காட்டி, “பெரிய கீறல், இந்தக் காலத்தில் அதற்குப் பிளாஸ்டிக் சர்ஜரி செய்து கொள்ளலாம், தெரியுமா?” என்றாள் அலட்சியமாக. “அதற்குப் பயந்து கண்ட அசிங்கத்துக்கு உடன்படுவார்களா? சீச்சி!”

இந்த மாதிரிப் பதிவைச் சந்தரவதனம் சற்றும் எதி பார்க்கவில்லை போலும்.

அடுத்துச் சொல்வது, செய்வது அறியாமல் அவன் திகைத் போது, பவானியின் கைப்பையுள் இருந்த ‘செல்போன்’ கிணுகிணுக்கத் தொடங்கியது.

நடக்கப் போகிறாயா? அல்லது உடம்பெல்லாம் ரத்தக் கோலம் போட்டுக் கொள்ளப் போகிறாயா? முக்கியமாக முகத்தில்” என்று கேட்டுவிட்டு பாட்டிலை நீட்டியவாறு அவளை நோக்கி நடந்தான் அவன்.

உடைந்த பாட்டிலின் கூர் முனைகள் ஓநாயின் கோரைப் பற்களாய் பவானியை நெருங்கி வந்தன.

ஒரு சில கணங்கள். நெருங்கி வந்து கொண்டிருந்த கோரைப் பற்களிடமிருந்து விலகிச் செல்வது தவிர பவானிக்கு வேறு எதுவும் தோன்றவில்லை.

பிறகு புலனளின் நினைவு வந்தது.

சந்தரவதனம் வசிக்கும் வீட்டில் இருக்க வேண்டாம் என்றானே. இவன் இப்படிப்பட்டவன் என்று அறிந்துதானே சொல்லியிருக்கிறான். அவளது நன்மைக்காகச் சொன்னதை அப்போது அவள் காதில் போட்டுக் கொள்ளவில்லை. இப்போது...

இப்போதும், சந்தரவதனத்திடம் இருந்து தப்ப முடியாது போய் விடும் என்று அவள் அடியோடு நம்பிக்கை இழந்து விடவில்லை. ஆனால் யார் முன்பும், எவ்வித அவமானமும் இன்றி வந்தது போலவே திரும்பிப் போக முடியாதோ என்பதுதான் பெரும் கவலையாக இருந்தது.

பின்னடையும்போதே, அவள் பார்வை அங்குமிங்கும் கழலுவதைக் கண்ட அவன் சிரித்தான்.

“இங்கிருந்து வேறே எந்த வழியிலும், வெளியே போக முடியாதுமமா. ஏதாவது அறைக்குள் புகுந்து, உள்ளே தாளிட்டுக் கொண்டு போராடிப்பாயோ என்று எல்லா அறைகளையும் பூட்டிவிடச் சொன்னேன். மாதுவும், நாணும் சேர்ந்து

அமெரிக்காவில் என்னவெல்லாம் செய்திருக்கிறோம் தெரியுமா? அதெல்லாம் பிறகு சொல்லுகிறேன். கேட்டால், வாயைப் பிளப்பாய், எல்லாவற்றுக்கும் ஆயுதம், இந்த பாட்டில்தான். எல்லாம் மனோதத்துவம். உன்னை மாதிரிப் பெட்டை நாய்களைப் பற்றி எனக்குத் தெரியும். அதாலே, கன்னத்திலே ஒரு கீறல் என்றால் என்ன வேணுமானாலும் செய்வீர்களே. என்ன போனாலும் அழகு அழியலாமா? போ. போட.. எல்லாவற்றையும் கழற்றிப் போட்டுவிட்டு அந்தத் திவாளில் ஏறிப்படு. சீக்கிரம். ஜவ்தி.” என்று அவளை விரட்டினான் சந்தரவதனம்.

முதல் முறையாக பவானிக்கு மெய்யாகவே அச்சம் தோன்றியது.

சேதமின்றி இவனிடமிருந்து தப்பிக்க முடியுமா?

அவள் கலங்கி நிற்கவும், அவனுக்கு எக்காளமாக இருந்தது “என்ன பயந்து விட்டாயா? என்ன நடக்கும் என்று இப்போது புரிந்து விட்டதில்லையா? போ. சொன்னதைச் செய்.. சும்மா மரம் மாதிரி நின்று என் பொறுமையைச் சோதிக்காதே. இரண்டாவது பாட்டில் போட்டேன் என்றால், நான் மிருகம் ஆகி விடுவேன். அப்புறம், உனக்குதான் கஷ்டம் மரியாதையாக வந்துவிடு” என்று மிரட்டினான்.

இவனிடம் பயத்தைக் காட்டக் கூடாது திமிர் ஏறுகிறது.

இல்லாத துணிச்சலை முகத்தில் காட்டி, “பெரிய கீறல், இந்தக் காலத்தில் அதற்குப் பிளாஸ்டிக் சர்ஜரி செய்து கொள்ளலாம், தெரியுமா?” என்றாள் அலட்சியமாக. “அதற்குப் பயந்து கண்ட அசிங்கத்துக்கு உடன்படுவார்களா? சீச்சி!”

இந்த மாதிரிப் பதிலைச் சந்தரவதனம் சற்றும் எதிர் பார்க்கவில்லை போலும்.

அடுத்துச் சொல்வது, செய்வது அறியாமல் அவன் திகைத்த போது, பவானியின் கைப்பையுள் இருந்த ‘செல்போன்’ கிணுகிணுக்கத் தொடங்கியது.

பவானியின் முகம் பளிச்சென்று மலர்ந்தது.

புவனன். அவளுடைய புவனன். அவளுக்கு ஆபத்து என்று எப்படியோ உணர்ந்து. அவளோடு தொடர்பு கொள்ள முயற்சிக்கிறான். இருக்கும் இடத்தை அவளிடம் சொன்னால், உடனே வந்து காப்பாற்றி விடுவான்.

ஆனால், இடையில் நந்தியாக நிற்கும் இந்த வில்லனைத் தாண்டி, மேஜை மேல் இருக்கும் கைப்பையைத் திறந்து, செல்லை எடுத்துப் பேசுவது எப்படி?

பவானியின் கைப்பையினுள் 'செல்' இருப்பதைச் சுந்தரவதனமும் ஊகித்துவிட, அவன் முகம் செங்குரங்காய் மாறியது. "கழுதை, உனக்கு 'செல்' வேறேயா? எவன் கொடுத்தான்?" என்று உறுமினான்.

செயலற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பவானியின் மேல் ஒரு கண்ணை வைத்தபடி அவளது கைப்பையைத் திறந்து 'செல்போனை' எடுத்தவன், அதைக் காவின் கீழ் போட்டு, ஓங்கி மிதித்தான்.

மேஜைக்கடியில் அதைக் காலாலேயே தள்ளிவிட்டவனுக்குக் கைகள் லேசாக நடுங்கத் தொடங்கின. அவசரமாக, அருகில் இருந்த பெட்டியைத் திறந்து அதிலிருந்த இன்னொரு பாட்டிலை எடுத்தான்.

அவளது மிரட்டல் நினைவு வர, "வேண்டாம் சுந்தரம் சார். இதற்கு மேல் குடிக்க வேண்டாம்." என்றான் அவசரமாக.

"அப்படித்தான் குடிப்பேன்" என்று கத்திவிட்டு, பாட்டிலைப் பல்லால் கடித்துத் திறந்து பாதி வெளியே வழிய, அவசரமாகக் குடித்தான் சுந்தரவதனம்.

சற்றே நிதானமுற்று, "ஏண்டி கண்ணு, ஏன் குடிக்கக் கூடாது? ஒகோ, இரண்டாவது பாட்டில் பற்றி நான் சொன்னது நினைவு வந்து விட்டதா? புரியுதா? என்ன நடக்கும் என்று தெரியுதா? இனியானும், நான் சொல்றபடி நட, இனிமேல், நான் பொறுமையாக இருக்க மாட்டேன். சொல்லு, ஒழுங்காக வரியா?

அவ்வது குத்துப்பட்டுச் சாகிறியா?" என்று சிறு குழறலுடன் அவளைப் பயமுறுத்த முனைந்தான்.

பவானி அவசரமாக யோசித்தாள்.

வீட்டுக் கதவைச் சுந்தரவதனமாகத் திறந்து விடாமல் இங்கிருந்து தப்புவது கடினம்.

இந்த 'செல்' விஷயமாக அவளுக்கு ஒரு சிறு நம்பிக்கை இருந்தது.

எப்படியாவது சுந்தரவதனத்துக்குத் தெரியாமல், அதை எடுத்துப் பேச முடிந்தால்... என்று அதற்கு வழி தேடி யோசித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

ஆனால் இப்போது இந்த முரடன் மிதித்த மிதியில், 'செல்' நாசமாகிப் போயிருக்கும்.

'செல்'லை அவள் எடுக்கவே இல்லையே. என்ன ஆபத்தோ என்று யோசித்து, புவனன் செயல்படக் கூடும். ஆனால் அவன் இருக்கும் இடம் தெரியாமல் அவனும்தான் என்ன செய்ய முடியும்?

அப்போது அவளாகத்தான் எப்படியாவது தப்ப வேண்டும்.

மேலும் மேலும் குடித்து இருந்த கொஞ்ச அறிவையும் இழந்து கொண்டிருந்த சுந்தரவதனத்தைப் பார்த்ததும், அவளுக்கு ஒரு யோசனை தோன்றிற்று.

"சாவதற்கு நான் அஞ்சவில்லை. ஆனால் என்னைச் சாகடிப்பதற்கு நீங்கள்தான் பயப்பட வேண்டும்!" என்றான் தெளிவாக.

"ஏன்? பழைய படங்களில் வருகிற மாதிரி, உன் சாவுக்குப் பழி வாங்க என்று ஏதாவது பிள்ளை கிள்ளை இப்போதே பெற்று வைத்திருக்கிறாயா? அல்லது எவளாவது காதலன் என் மண்டையை உடைக்க வருவானா?" என்று ஏளனமாகக் கேட்டான் சுந்தரவதனம்.

“இரண்டும் இல்லை. ஆனால் போலீஸ் வரும். வீட்டில் உங்கள் அம்மாவிலிருந்து இங்கே உள்ள வாட்ச்மேன் வரை, எல்லோரும் உங்களுக்கு எதிராக சாட்சி சொல்லுவார்கள். வழக்கு எவ்வளவு காலம் நடக்குமோ? தூக்குத் தண்டனை இப்போது அநேகமாகக் கொடுப்பது இல்லை. ஆனால் ஆயுள் தண்டனை நிச்சயம். பதினாலு ஆண்டுகள். அதிலிருந்து தப்பவே முடியாது.”

“பயமுறுத்திப் பார்க்கிறாயா?”

“இல்லை. நிறுத்தைச் சொல்லுகிறேன். இந்தப் பதினாலு ஆண்டுகளும், வயிறு வாடாமல், களி கிடைத்து விடும். ஆனால் இது?” என்று குடிப்பது போலச் சைகை காட்டினாள் பவானி. “அங்கே இது ஒரு சொட்டு கூடக் கிடைக்காதே. ஆக மறுவழிவு மையத்துக்கே போகாமல், குடிப்பழக்கம் நிற்கப் போகிறது. மையத்தில் சிகிச்சை எடுத்துக் கொண்டு ஒழுங்காய் வெளியே இருத்திருக்கலாமே, என்று ‘ஓ’ என்று அழப் போகிறீர்கள்” என்று கிண்டல் போலக் கூறி முடித்தாள் பவானி.

கூடக் கொஞ்சம் நிதானமாக இருந்திருந்தால், சுந்தரவதனம் எப்படி நடந்து கொண்டிருப்பானோ? தொடங்கியதை நிறுத்த முடியாமல் குடித்துக் கொண்டு இருந்தவன். அது இல்லாமல் போகக்கூடும் என்றதும் நிலையிழந்து, “ஏய், என்னடி சொன்னாய்? உன்னை இன்று விடுவதில்லை” என்று கண்களில் கொலை வெறியுடன் அவளை விரட்டத் தொடங்கினாள்.

இதயம் தொண்டையில் வந்து துடிக்க, அவள் ஓட அவன் விரட்ட இது கொஞ்ச நேரம் நடந்தது.

ஒரே அறைதான் என்றாலும், அந்தப் பெரிய அறையில் கிடந்த சோப்பாக்களும் மேஜை, டபாய்களும், கூடவே அவளது ஆரோக்கியமும் பவானிக்குத் துணை புரிந்தன.

அப்போதும் கூட, அவளுக்கு ஒரு கையில் சிறு கீறல் விழுந்து விட்டது. லேசான ரத்தக் கசிவு.

அவனுக்கு அதுவே திருப்தியாகி, கெக்கவித்தான் நின்று மூச்சு வாங்கியபடி, “பார்த்தாயா? இப்படித்தான் நடக்கும்.

இனிமேல் இன்னும் அதிகமாக மாதுப் பையனின் கார்ப்பெட்டில் ரத்தக் கறையாகி விடக்கூடாது என்று இத்தோடு விட்டேன். இனியாவது நான் சொன்னபடி செய்” என்று உத்தரவிட்டு விட்டு மீண்டும் தாகசாந்தி செய்து கொண்டான்.

உள்ளூர, இப்போது பவானிக்கு நடுக்கம்தான்.

அந்த உடைந்த பாட்டில் சுந்தரவதனத்தின் கையில் இருக்கும்வரை, அவளுக்கு ஆபத்துதான்.

உள்ளே போயிருக்கும் மதுவின் சக்தியோ, என்னவோ அவள் எதிர்பார்த்ததை விட, அதிக வேகம் அவனிடம் இருந்தது. இதுவும் அபாயமே.

இப்போது அவளுக்கு மீந்திருக்கும் ஒரே வழி. அந்த பாட்டிலைக் கைப்பற்றுவதுதான். அதைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு, அவளை மிரட்டிக் கதவைத் திறக்கச் செய்து, இங்கிருந்து வெளியேற வேண்டும்.

வழி ஒன்றைக் கண்டுபிடித்ததும், அதை நிறைவேற்ற முனைந்தாள் பவானி.

அந்த அறையில் அங்கங்கே வைக்கப்பட்டிருந்த பூஜாடிகள், கலைப் பொருட்கள் போன்றவற்றை எடுத்து சுந்தரவதனத்தின் மேல் எறியத் தொடங்கினாள். முடிந்தவரை அவன் கையைக் குறி வைத்துதான் எறிந்தாள். ஆனால் தன் நோக்கத்தை அவன் கண்டு கொள்ளக் கூடாது என்பதற்காக மொத்தமாக அவனைத் தாக்குவது போலக் காட்டி கொண்டாள்.

முதலில் அவன் பொருட்களை எறியத் தொடங்கியதும் ஆத்திரத்துடன் “ஏய், என்ன செய்கிறாய்? அதெல்லாம் என்ன விலை தெரியுமா? எல்லாம் பழங்காலப் பொருட்கள். உடைத்து நாசமாக்கி விடாதே. அப்புறம் உன்னைச் சும்மா விட மாட்டேன்” என்று கத்திய சுந்தரவதனம், ஒரு பேப்பர் வெயிட், அவன் தோளில் ‘நச்’ சென்று விழவும் வலியில் துள்ளிக் குதித்தான்.

அதற்குப் பிறகு அவனுக்கு அவன் நண்பனின் பொருட்கள் மேல் அக்கறை இருக்கவில்லை, தன்னைக் காத்துக் கொண்டவதில்

மட்டுமே அவனது கவனம் செல்ல. பவானி வீசிய பொருட்கள் தன் மீது படாமல், இங்கும் அங்குமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தான்.

வினாவினாலேயே அவனது வேகம் குறைந்துவிட, பவானியின் தாக்குதல் அதன் இலக்கைச் சரியாக எட்டியது. வலியால் சுந்தரவதனத்தின் கைப்பிடி தளர்ந்து அவனது ஆயுதம் கீழே விழுந்தது.

ஆனால் பவானி என்னதான் வேகமாக ஓடிச்சென்று பாட்டிலை எடுத்தபோதும், அவனும் அவளது நோக்கத்தை உடனே ஊகித்து பாட்டிலைக் கைப்பற்ற முயற்சித்தான்.

இருவருக்கும் இடையே நடந்த சிறு போராட்டத்தின் முடிவில் பாட்டில் பவானியின் கைக்கு வந்துவிட்டபோதும், அவளது மணிக்கட்டில் கண்ணாடி ஆழமாகக் கீறி, ரத்தம் சிந்தத் தொடங்கியது.

மணிக்கட்டில் வெட்டு, ரத்தம் தாளாக நிற்காது, ரத்தம் கொட்டுவதை நிறுத்தாவிட்டால் உயிருக்கே ஆபத்து. இதெல்லாம் பவானிக்குத் தெரியும்.

ஆனால் அந்த மாதிரி முயற்சி ஏதும் செய்ய முனைந்தால் காரியம் அடியோடு கெட்டுவிடும் என்பதை உணர்ந்து கைக்காயத்தை அப்படியே அலட்சியம் செய்து சுந்தர வதனத்தை மிரட்டினாள்.

“போங்கள். மரியாதையாக உடனே போய்க் கதவைத் திறவுங்கள். இல்லாவிட்டால் நீங்கள் என்னை மிரட்டினீர்களே அது போலக் கொடு உங்கள் மேல் விழும். ம். சீக்கிரம்” என்று அதட்டியபடி, அவளை வினாவினா நெருங்கினாள்.

பவானியிடமிருந்து ரத்தம் சொட்டுவதைச் சுந்தரவதனமும் கவனித்தான். அவளது உயிருக்கு அபாயம் நேரக்கூடும் என்று அவன் என்னவில்லை. ஆனால் அவளால் அதிக நேரம் முழு பலத்துடன் தாக்குப் பிடிக்க முடியாது என்பதும் அவனுக்குப் புரியாமல் இல்லை. ஆனால் அவள் மனதில் வேகம் இருந்தது.

அது தந்த வலு அவள் உடம்பில் இருந்தது. அப்போதைக்கு அவளிடம் இல்லாதது.

தன் சக்தியை எல்லாம் திரட்டி, அவள் அவளைக் குத்திவிட்டால்?

காயம் வலியைத் தாங்குகிற உடம்பு அவனது இல்லையே. அடுத்தவர் ரத்தத்தை அலட்சியமாக நினைக்கிறவன்தான். ஆனால் தன் உடம்பிலிருந்து ரத்தம் வரக்கூடும் என்ற எண்ணமே அவளை நடுங்க வைத்தது. எனவே, “பொறு, பொறு அவசரப்பட்டுக் குத்தி விடாதே” என்றபடி, தன் கைப்பெட்டியில் இருந்து சாவியை எடுத்தாள்.

அப்போதும் குயுத்தியோடு சாவியை மெள்ளவே எடுத்தாள்.

கதவைத் திறக்கும்போதும், கை நடுங்குவது போல நடித்து நேரம் போக்கினாள்.

பவானி சோர்வதும், அவள் கையிலிருந்து பாட்டில் நழுவுவதும் தெரிய எக்களிப்புடன் நிமிர்ந்தவன் கண் முன்னே கதவு திறக்கவும் திகைத்தான்.

திறந்த கதவின் வழியே உள்ளே வந்தவர்களை பார்த்ததும், அவனுக்கும் முழி பிதுங்கிப் போயிற்று.

முதலில் உள்ளே வந்த அகல்யாதேவி, மகனைக் கண்டதும், “ஆக நீ திருந்தவே இல்லை. திருந்தியது போல நடித்தாய். அப்படித்தானே?” என்று கசப்புடன் கேட்டார். “லட்சுமணன், இவனைப் பிடித்து இழுத்துப் போய் நம் காரில் உட்காரவை” என்று பணியாளிடம் உத்தரவிட்டார்.

அதற்குள், “டாக்டர் இங்கே பவானியைப் பாருங்கள்” என்று பதற்றத்துடன் புவனேசன் அழைக்க அங்கே திரும்பினார்.

அகல்யாதேவி மருத்துவராக இருந்ததால், பவானி பிரச்சினையின்றிப் பிழைத்தாள் எனலாம்.

“ரத்தம் அப்படியொன்றும் அளவு மீறிச் சேதமாகி விடவில்லை, கொஞ்சம் ரத்தம் ஏற்றினால் போதும். நாமே பார்த்து

விடலாம். அவன் வீட்டில் தெரிவித்து, வீணாக அவர்களைக் கவவரப்படுத்த வேண்டாம்” என்று தன் மருத்துவ மனையிலேயே பவானியைச் சேர்த்து சிகிச்சை செய்தார்.

அவளைத் திரும்ப வீட்டுக்குக் கூட்டி வரும் பொறுப்பைப் புவனனிடம் ஒப்படைத்து விட்டு, திரும்பினார். வீட்டில் இருக்கும் கோடரிக்காமம்பை என்ன செய்வது என்று பார்க்க வேண்டுமே.

மருத்துவமனையிலிருந்து பவானியைப் புவனன் வீட்டுக்கு அழைத்து வந்த தினம் விசித்திரமான விதமாக ஒரு வியாழக் கிழமையாக இருந்தது.

காரை ஒட்டிக் கொண்டிருந்த புவனன் திடீரென்று “நம் திருமணத்தைக் கூட ஒரு வியாழக்கிழமைதான் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்” என்று சொல்ல, தூக்கி வாரிப் போட்டுக் கொண்டு நிமிர்ந்து அமர்ந்தாள் பவானி.

“என்னது?”

காரை ஓரமாக நிறுத்தி அவளைப் பார்த்துப் புன்னகை செய்தாள் புவனேசுவரன். “திருமணம் பவானி திருமணம். இந்த மேளம் கொட்டி மந்திரமெல்லாம் சொல்லித் தாலி கட்டுவார்களே, அது நாம் கூடச் செய்து கொள்ளலாம் என்று நினைத்தேன். அவ்விடத்து அபிப்பிராயம் எப்படி?” என்று புருவம் உயர்த்திக் கேட்டான்.

இதழ்கள் எழிலாக வளைய, ஓர் ஆறுதல் மூச்சுடன் அவன் தோளில் சாய்ந்து கொண்டான் அவன். “நீங்கள் சொல்லச் சொல்லக் கேளாமல், எப்படிப் போய் மாட்டிக் கொண்டேன் பாருங்கள்” என்றாள் மெல்லிய குரலில்.

அவன் முதுகை மெல்ல வருடிக் கொடுத்தபடி, “யாருமே சுந்தரவதனத்தை இந்த அளவு வில்லனாக நினைத்துப் பார்க்கவே இல்லையே. டாக்டரைப் பார். மருத்துவத்திலேயே இத்தனை ஆண்டு அனுபவம் இருந்தும், அவராலும் கண்டு கொள்ள முடியவில்லையே” என்றான் அவன்.

“மேடத்துக்குப் பெற்ற பாசம்.”

“உனக்கு நன்றிக்கடன்.” என்று அவளுக்காகச் சமாதானம் சொன்னான் அவன்.

நிமிர்ந்து, அவன் முகத்தைப் பார்த்து அமர்ந்து, “சரியான சமயத்தில் எப்படி வந்தீர்கள். புவனன்? செல்லில் கூடப் பேச முடியவில்லையே” என்று பவானி விவரம் கேட்டாள்.

“செல்லில் பேசாவிட்டாலும், நீ ஆபத்தில் இருக்கிறாய் என்று காட்டியது அதுதான். நான் டாக்டரிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது...” என்று தொடங்கி அந்த உரையாடல் பற்றி அவனிடம் சொன்னான் அவன்.

“ரொம்ப நேரமாகி விட்டது என்று இரண்டு பேருக்குமே கொஞ்சம் கவலை தோன்றவும்தான், உன் செல்லுக்குப் போட்டேன். முதலில் எடுக்கவே காணோம். பிறகு தட் தட் என்று...”

“சுந்தரவதனம் அதை மிதித்து, உடைக்க முயன்றார்” என்றாள் பவானி.

“ஓகோ, அப்படியா விஷயம்?” என்று சிரித்தாள் புவனன்.

“ஆனால் அவர் மிதித்த விதத்தில் எப்படியோ, ‘ஆன்’ பட்டனை அழுத்தியிருக்கிறார். அப்படியே கிடந்து அங்கே நடந்ததை முழுமையாக எங்களுக்கு ஒலிபரப்பிவிட்டது கேட்கக் கேட்க, இருவரும் நடுங்கிப் போனோம். ஆனால் நீ மாட்டிக் கொண்டு இருப்பது தெரிந்ததே தவிர, நீ எங்கே இருக்கிறாய் என்று தெரியவில்லை.”

“அது தெரிய வழியில்லையே என்று நானும் கலங்கினேன்” என்றாள் பவானி.

“நல்ல வேளையாக சுந்தரவதனம் வேலையாட்களுடன் பழகுவது பற்றி டாக்டர் சொன்னது எனக்கு நினைவு வந்தது. கூப்பிட்டுக் கேட்டதும், லட்சுமணன் விஷத்தைக் கக்கி விட்டார். அவரை விட்டுத்தானே, அந்த ஃப்ளாட் சாவியை சுந்தரவதனம் வாங்கியதாம்.”

“ஓகோ, அப்படியா விஷயம்? இங்கே என்னிடம் அவருடைய சினேகிதன் சாவியைக் கொடுத்துவிட்டுப்

போயிருப்பதாகவும், விரைவில் வந்துவிடுவதால் ஃப்ளாட்டில் சற்று நேரம் உட்காருமாறு கேட்டிருப்பதாகவும், சொன்னார், ஆக எல்லாம் முன்கூட்டியே, பயங்கரமாய்த் திட்டம் போட்டுவிட்டு, எங்களிடம் சாது மாதிரி நடித்திருக்கிறார், எல்லோருமே எப்படி ஏமாந்துவிட்டோம். நீங்கள் மட்டும்தான் கந்தரவதனத்தை நம்பாதது.”

“நானும் இந்த அளவுக்கு எதிர்பார்க்கவில்லை, பவானி” என்றான் புவனன்.

பிறகு பழைய கதையைத் தொடர்ந்தான். “நீ இருக்கும் இடம் தெரிந்ததும், விழுந்தடித்துக் கொண்டு ஓடி வந்தோம் ஃப்ளாட் பொறுப்பாளரைப் பார்த்து விவரம் சொல்லி, அவசர நேரத்துக்குப் பயன்படுத்த வைத்திருக்கும் மாஸ்டர் கீயூடன் வந்து திறக்கும்வரை, உயிரைக் கையில் பிடித்திருந்தோம், தெரியுமா?” என்றவன், சட்டென அவளை இழுத்து இறுக அணைத்தான். “கொஞ்ச நேரம் என்ன பயம் பயந்து விட்டேன், தெரியுமா? உன்னை பார்ப்போமா, என்று சே...”

அந்த நினைவில், அவளது உடல் சிலிர்ப்பதை உணர்ந்த பவானி, வியப்புடன் தலையை உயர்த்தி அவளைப் பார்த்தாள்.

அவளது நெற்றி மீது விழுந்த கூந்தல் சுருளை ஒதுக்கி விட்டபடி, “என்னடா?” என்று மென்மையாக வினவினான் புவனன்.

“இவ்வளவு அன்பை மனதில் வைத்துக் கொண்டு என்னிடம் ஒன்றுமே சொல்லவில்லையே.”

“எப்படிச் சொல்லுவது? எந்த வகையில் தொடங்கினாலும், உன்னிடம் பிரதிபலிப்பே இல்லையே” என்றவன் அவள் புரியாமல் கேள்வியாய் விழி அகல நோக்கவும், லேசாக முறுவலித்து, “ஆமாம், இப்போதும் கண்ணை விரி, உன் விடுமுறை நாளை அறிந்து, காரோடு வந்து காத்திருந்தேனே, ஏன் என்று ஒரு வார்த்தை கேட்கக் கூட, உனக்குத் தோன்றவில்லையே” என்று குறைப்பட்டான் அவன்.

கண்கள் மலர, “ஐயோ, அன்றைக்கு எனக்கு மன்னட வெடித்து விடுகிறமாதிரி, எப்படி வந்தது தெரியுமா? கேட்டால் தப்பாக நினைப்பீர்களே என்று எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு அடக்கினேன்” என்று அவள் கூறிய விதத்தில் அவனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

அவள் மூக்கைப் பிடித்து ஆட்டிவிட்டு, “அன்றைக்குச் சாக்குக் கிடைத்தது என்று அணைத்தேனே, அன்று கொஞ்சம் நம்பிக்கைதான். ஆனால் உடனேயே முறுக்கிக் கொண்டாயா? சொத்தென்று ஆகிவிட்டது.” என்று தொடர்ந்தான் அவன்.

“பின்னே? நீங்கள் அதை வெறுமனே ‘மாதிரிக்கு ஒன்று’ என்றீர்களே. நெஞ்சே வெடித்துவிடும் போல, எனக்கு எப்படி இருந்தது தெரியுமா?”

“தெரியாதே... நீ தெரியவிடவில்லையே” என்று சிரித்தான் அவன்.

“பிறகு, ‘செல்போன்’ தந்தேனே, அதில் நீ பேசத் தொடங்கிய பிறகுதான் எனக்குக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நம்பிக்கை வந்தது.”

ஆச்சரியமாக நோக்கி, “எனக்கும், அதன் பிறகு தான் நம்பிக்கை வந்தது” என்று சொல்லிச் சிரித்தாள் பவானி.

“ஆமாமாம், மகா பொருத்தம்” என்று கூடச் சேர்ந்து சிரித்தான் புவனன். “எப்படியோ, அதன் பிறகுதான் தைரியமான என் பெற்றோரிடம் உன்னைப் பற்றிச் சொன்னேன், அவர்களுக்கு ரொம்ப சந்தோஷம். பவானி என்றால் பராசக்தியின் அழகிய வடிவமாமே, அம்மா சொன்னார்கள், பெயரில் கூட உனக்கும் அவளுக்கும் எவ்வளவு பொருத்தம் என்று பூரித்துப் போனார்கள், இருவரும் உன்னைப் பார்க்கத் துடித்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள், இப்படியே போய் வருவோமா?” என்று கேட்டான்.

“இப்படியேவா? நான் ஒழுங்காக உடுக்கக் கூட... இப்போது எப்படியோ... இருக்கிறேனே...” என்று ஓர் இனிய படபடப்புடன் தயங்கினாள் அவள்.

தலையைச் சற்றே பின்னுக்குத் தள்ளி, அவளை ஏற இறங்கப் பார்த்தான் அவன். “எப்படியோவா? இல்லையே. எப்போதும் போல ரதியாகத்தானே இருக்கிறாய்?”

மருத்துவமனையிலிருந்து வந்து கொண்டிருக்கிறாள். நலுங்கிய உடை, கலைந்த கூந்தல், கண், முகம் எங்கும் சிறு ஒப்பனை கூடப் போடப்படாத முகம். இதையே ரதி என்றாளானால்...

சட்டென எம்பி. அவன் கன்னத்தில் முத்தமிட்டான் அவள்.

